

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети разширен състав)

6 март 2002 година*

По съединени дела T-127/99, T-129/99 и T-148/99

Territorio Histórico de Álava - Diputación Foral de Álava, за което се явява адв. А. Creus Carreras и В. Uriarte Valiente, адвокати,

ищец по дело T-127/99,

Comunidad Autónoma del País Vasco,

Gasteizko Industria Lurra, SA, установено във Vitoria (Испания),

за което се явява адв. F. Pombo García, E. Garayar Gutiérrez и J. Alonso Berberena, адвокати, със седалище Люксембург,

ищци по дело T-129/99,

Daewoo Electronics Manufacturing España, SA, установено във Vitoria, за което се явява адв. А. Creus Carreras и В. Uriarte Valiente, адвокати,

ищец по дело T-148/99,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н F. Santaolalla, G. Rozet и G. Valero Jordana, в качеството им на представители, със седалище Люксембург,

ответник,

подпомагана от

Asociación Nacional de Fabricantes de Electrodomésticos de Línea Blanca (ANFEL), чието регистрирано седалище е в Мадрид (Испания), за което се явява адв. М. Muñiz и М. Cortés Muleiro, адвокати, със седалище Люксембург,

встъпила страна,

и от

Conseil européen de la construction d'appareils domestiques (CECED), за което се явява адв. А. González Martínez, адвокат, със седалище Люксембург,

* Език на производството то: испански.

въстъпила страна по дело T-148/99,

с предмет искане за отмяната на Решение на Комисията 1999/718/ЕО от 24 февруари 1999 г. относно държавна помощ, предоставена от Испания на Daewoo Electronics Manufacturing España SA (Demesa) (ОВ 1999 г., L 292, стр. 1),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (трети разширен състав),

в състав от: г-н J. Azizi, председател, г-н K. Lenaerts, г-жа V. Tiili, г-н R.M. Moura Ramos и г-н M. Jaeger, съдии,

секретар: г-н J. Plingers, администратор,

като взе предвид устната фаза на производството и след съдебното заседание от 26 юни 2001 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна рамка

Максимална интензивност на помощ, разрешена в баската провинция

1. Според испанската карта за регионална помощ, предложена от Комисията (ОВ 1996 г., С 25, стр. 3), максималният лимит за помощ в баската провинция е 25 % нетен грантов еквивалент (ESN)).

Програма за регионална помощ Ekimen за автономната общност на баската провинция

2. С Решение от 12 декември 1996 г. (SG (96) D/11028 (държавна помощ № 529/96), съобщението за която е публикувано (ОВ 1997 г., С 189, стр. 7)), Комисията разрешава програмата за регионална помощ Ekimen за автономната общност на баската провинция, която Ж е съобщена на етап планиране от страна на Испания на 28 юни 1996 г. Програмата е въведена от Постановление № 289/1996 от 17 декември 1996 г. (по-нататък постановвлението Ekimen), публикувано в Boletín Oficial del País Vasco No 246 от 23 декември 1996 г., стр. 20138.

3. Програмата обхваща периода 1996 до 1998 г. Тя е предназначена да насърчи регионалното развитие и създаването на работни места в автономната общност на баската провинция (член 1 от постановвлението Ekimen). Помощта може да бъде под формата на не-възстановими безвъзмездни средства или меки заеми за създаването на нови производствени мощности или разширяването или

модернизирането на съществуваща инфраструктура (член 9 от постановлението Eкіmen). Допустимите разходи включват земя, сгради и завод (член 7, буква а) от постановлението Eкіmen).

4. Бенефициентите на помощта са, *inter alia*, промишлени дружества (член 3 от постановлението Eкіmen). Член 5 от постановлението Eкіmen предвижда, че, за да се класират, инвестициите трябва да отговарят на следните условия:

- инвестиционният проект трябва да бъде технически, икономически и финансово осъществим и трябва да бъде изпълнен в тригодишен срок след датата на предоставяне на помощта;

- сумата на инвестицията трябва да надвишава 360 милиона испански песети (ESP);

- тя трябва да води до създаването на поне 30 работни места;

- участващите както инвестиция, така и създаване на работни места трябва да бъдат постигнати от единствено правно образувание и в случая на предприятия, които имат няколко производствени центъра, в един от тези центрове, освен ако е надлежно установено, че е засегната само една инвестиция;

- най-малко 30 % от инвестицията трябва да се финансира от собствени средства на бенефициента.

5. В съответствие с член 10 от постановлението Eкіmen, помощта, предоставена в съответствие с програмата за помощ, не трябва да надвишава 25 % от инвестицията (вж. параграф 112 по-нататък).

Действащи данъчни отстъпки на Territorio Histórico de Álava

6. Данъчните разпоредби, които са в сила в баската провинция, се уреждат от икономическото споразумение, въведено с испанския закон 12/1981 от 13 май 1981 г., с последните изменения от закон 38/1997 от 4 август 1997 г. В съответствие с икономическото споразумение, Diputación Foral de Álava (Провинциален съвет на Álava) може, при определени условия, да организира данъчната система в рамките на нейната територия.

7. На тази основа Diputación Foral de Álava приема няколко данъчни мерки за помощ по-специално данъчен кредит от 45 % и намаляване на основата за оценка на корпоративен данък.

Данъчен кредит от 45 %

8. Шестата допълнителна разпоредба на Norma Foral 22/1994 от 20 декември 1994 г., изпълняваща бюджета за 1995 г. на Territorio Histórico de Álava (Boletín Oficial

del Territorio Histórico de Álava (по-нататък „ВОТНА“) № 5 от 13 януари 1995 г.) гласи следното:

Инвестициите в нови устойчиви активи, извършени между 1 януари 1995 г. и 31 декември 1995 г., които надвишават 2 500 милиона ESP, в съответствие със споразумението Diputación Foral de Álava, ще получат данъчен кредит от 45 % от цената на инвестицията, определена от Diputación Foral de Álava, който се прилага спрямо окончателния размер на дължимия данък.

Всеки данъчен кредит, който не е употребен, тъй като той надвишава размера на данъчното задължение, може да се приложи през деветте години, следващи годината, през която е сключено споразумението Diputación Foral de Álava.

Споразумението Diputación Foral de Álava предвижда сроковете, и всякакви ограничения, приложими във всеки случай.

Преимуществата, предоставени в съответствие с тази разпоредба, са несъвместими с всяко друго фискално преимущество по отношение на същата инвестиция.

Diputación Foral de Álava също така определя продължителността на инвестиционния процес, който може да включва инвестиции, направени по време на подготовката на проекта, който е в основата на инвестицията.

9. Действителността на тази разпоредба е разширена през 1996 г., с петата допълнителна разпоредба на Norma Foral 33/1995 от 20 декември 1995 г. (ВОТНА № 4 от 10 януари 1996 г.), такива изменения с точка 2.11 на единствената изключваща разпоредба на Norma Foral 24/1996 от 5 юли 1996 г. (ВОТНА № 90 от 9 август 1996 г.). За 1997 г., фискалната мярка е разширена от седмата допълнителна разпоредба на Norma Foral 31/1996 от 18 декември 1996 г. (ВОТНА № 148 от 30 декември 1996 г.). Данъчният кредит от 45 % от размера на инвестициите се запазва, в изменен вид, за годините 1998 г. и 1999 г. съответно с единадесетата допълнителна разпоредба на Norma Foral 33/1997 от 19 декември 1997 г. (ВОТНА № 150 от 31 декември 1997 г.) и от седмата допълнителна разпоредба на Norma Foral 36/1998 от 17 декември 1998 г. (ВОТНА № 149 от 30 декември 1998 г.).

Намаляване на основата за оценка на корпоративен данък

10. Член 26 от Norma Foral 24/1996 от 5 юли 1996 г., упоменат в предходния параграф, предвижда както следва:

1. Предприятията, които започват своята търговска дейност, имат правото на намаляване съответно от 99 %, 75 %, 50 % и 25 % в положителната основа на оценката, произтичаща от тяхната икономическа дейност, преди това да се уравни от всякакви отрицателни основи за оценка, произтичащи в данъчни периоди, за четирите последователни данъчни периоди, започващи от първия

период, в който, в рамките на четирите години след започването на тяхната търговска дейност, те генерират положителна основа на оценка.

.

2. За да се класират за това намаление, данъкоплатците трябва да изпълнят следните условия:

а) да започнат своята търговска дейност с минимален платен капитал от 20 милиона ESP;

б) (...)

в) (...)

г) новата дейност не трябва да е била извършвана преди това нито пряко, нито косвено, под друго наименование;

д) новата търговска дейност се извършва в помещения или в учреждение, където не се извършва друга дейност от всяко физическо или юридическо лице;

е) през първите две години на своята дейност те трябва да инвестират поне 80 милиона ESP в материални устойчиви активи, всички активи се предоставят на дейността и не са наети или прехвърлени за ползване от трети страни. За целите на това изискване, стоки, придобити с лизинг, също така се приемат за съставляващи инвестиции в материални устойчиви активи, при условие че купувачът се ангажира да упражнява покупателната опция;

ж) създават поне 10 работни места в срок от шест месеца от започването на тяхната търговска дейност и поддържат годишната средна работна сила на това равнище от този момент и до годината, в която изтича тяхното право на намаляване на основата на оценка;

з) .

и) имат търговски план, обхващащ период от поне пет години.

3. (...)

4. Минималният размер на инвестициите, указан в параграф 2, точка е) и минималният брой на създадени работни места, указан в параграф 2, точка ж) е несъвместим с всякаква друга данъчна отстъпка, установена за същата инвестиция или създаване на работни места.

5. Намалението, предвидено в настоящия член се иска посредством заявление, депозирано при данъчната администрация, която, след като провери спазването на първоначалните изисквания, в подходящите случаи уведомява дружеството

заявител относно своето временно разрешение, което формално трябва да се приеме с решение на провинциалния съвет на Álava.

..

Фактите

11. На 13 март 1996 г. баските органи и Daewoo Electronics Co. Ltd (по-нататък Daewoo Electronics) сключват споразумение за сътрудничество, в което Daewoo Electronics се ангажира да изгради завод за производство на хладилна техника в баската провинция, а баските регионални органи се ангажират в замяна на това да подкрепят инвестицията с предоставянето на известен брой безвъзмездни средства.

12. В съответствие със споразумението горе упоменатият проект може да получи грант до 25 % от инвестициите във фиксирани активи и на първоначалните разходи, както и всякаква друга публична помощ, с която като цяло разполагат оператори, които желаят да направят инвестиции в баската провинция в защита на околната среда, изследователска дейност и развитие и в енергоспестяващи проекти.

13. Дружеството, създадено от Daewoo Electronics, трябва да изготви търговски план, чието одобрение от баските органи е предварително условие за изпълнението на споразумението. Търговският план, който обхваща периода 1996 до 2001 г. и е представен на баските органи през м. септември 1996 г., предвижда инвестиция от 11 835 600 000 ESP и създаването на 745 работни места. Планират се продажбите да започнат през 1997 г., основно на испанския пазар и във Франция и Италия, и трябва да се разпространят до Германия и Обединеното кралство през 1998 г. В началото по-голямата част от оборота трябва да се генерира на вътрешния пазар, но износьт трябва да нараства ежегодно, достигайки 60 % от общия в срок от три до четири години.

14. На 7 октомври 1996 г. Daewoo Electronics Manufacturing España SA (по-нататък Demesa) е инкорпорирано в съответствие с испанското право като изцяло притежавано от Daewoo Electronics дъщерно дружество.

15. С писмо от 10 октомври 1996 г., Gasteizko Industria Lurra SA (по-нататък Gasteizko Industria), дружество от общественения сектор, предлага да продаде на Demesa, срещу 4 125 ESP на квадратен метър, един парцел земя от 100 000 m² в промишлена зона Jündiz. Demesa приема офертата през м. ноември 1996 г.

16. Около м. ноември 1996 г., Demesa започва работа по изграждането на своя завод за производство на хладилна техника.

17. На 24 декември 1996 г., баския Управителен съвет решава, въз основа на постановлението Ekimen (вж. точки 2 - 5 по-горе), да предостави на Demesa грант от 25 % в общ грантов еквивалент (ESP) от съвкупната сума на замислената инвестиция, с други думи, 2 958 900 000 ESP.

18. В съответствие с Решение 737/1997 от 21 октомври 1997 г. на Diputación Foral de Álava, Demesa получава данъчен кредит от 45 %, упоменат в точки 8 и 9 по-горе.

19. На 30 декември 1997 г., деня, в който се подписва документа за продажба, Demesa заплаща на Gasteizko Industria продажната цена за парцела земя, която е фиксирана в офертата от 10 октомври 1996 г. (вж. точка 15 по-горе).

20. На 30 декември 1997 г. документът за продажбата във връзка с този парцел земя също така е формализиран.

Административно производство

21. С писмо от 11 юни 1996 г., Комисията получава жалба от Asociación Nacional de Fabricantes de Electrodomésticos de Línea Blanca (ANFEL), в която се посочва, че Испания е предоставила помощ на Demesa, под формата на безвъзмездни средства и данъчни освобождавания, надвишаващи таваните, разрешени за регионална помощ в баската провинция. Комисията получава други жалби относно същата помощ от Commission européen de la construction d'appareils domestiques (Европейски комитет на производителите на електрически домакински уреди) (CECED) и от Associazione Nazionale Industria Elettrotecniche ed Elettroniche (ANIE).

22. С писмо с дата от 26 юни 1996 г., Комисията изисква информация от испанските органи.

23. Испания предоставя известна информация чрез писмо с дата от 16 септември 1996 г. чрез писмо от 11 февруари 1997 г., баските органи изпращат допълнителна информация на Комисията.

24. С писмо от 16 декември 1997 г. Комисията уведомява Испания, че тя е решила, по-специално, да започне производство в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора по отношение на възможното надвишаване на максималния лимит за помощ в региона, определен на 25 % ESN, поради предоставянето на помощ на Demesa под формата на:

- фискални мерки в съответствие с данъчната програма на провинция Álava (Norma Foral 24/1996 от 5 юли 1996 г. относно корпоративния данък),

- данъчен кредит, състоящ се в намаляване от 45 % на задължението за корпоративен данък на Demesa (Шеста допълнителна разпоредба на Norma Foral 22/1994 от 20 декември 1994 г. в изпълнение на бюджета на провинция Álava за 1995 г., удължен от Norma Foral 33/1995 от 20 декември 1995 г. (пета допълнителна разпоредба) от Norma Foral 24/1996 от 5 юли 1996 г. (изключваща разпоредба, точка 2.11) и от Norma Foral 31/1996 от 18 декември 1996 г. (седма допълнителна разпоредба)),

- използването от страна на Demesa, безплатно, на парцел от 500 000 м² в промишлена зона Júndiz във Vitoria-Gasteiz от 1996 г. и последващата нейна покупка на земята на цена, по-ниска от пазарната цена.

25. Комисията отправя покана до заинтересованите страни да представят своите коментари относно твърдяната помощ (ОВ 1998 г., С 103, стр. 3). Испанските органи представят своите коментари чрез писма с дата от 23 януари 1998 г. и 6 март 1998 г. Комисията изпраща коментарите, които е получила от заинтересованите страни, на Испания, която представя своите коментари по тези коментари чрез писмо от 20 октомври 1998 г.

26. Чрез писмо от 4 юни 1998 г., Комисията уведомява Испания, че тя е решила да разшири производството спрямо помощта, предоставена на Demesa в съответствие с програма Ekimen по отношение на раздела, който не е обхванат от общото правило в член 10, параграф 1 от постановлението Ekimen, позволяващ една интензивност на помощта от 10 % от ефективните допустими разходи (вж. точка 112 по-нататък).

27. Комисията отправя покана до заинтересованите страни да представят своите коментари (ОВ 1998 г., С 266, стр. 6). Испания представя своите коментари с писма от 22 и 24 юли 1998 г. Комисията изпраща коментарите на другите заинтересовани страни на испанските органи, които им отговарят с писмо от 3 декември 1998 г.

28. Две събрания са проведени в Брюксел и Vitoria-Gasteiz между персонала на Комисията и представители на баските регионални органи, съответно на 29 октомври 1998 г. и 15 декември 1998 г.

29. На 24 февруари 1999 г. Комисията приема Решение 1999/718/ЕО относно държавна помощ, предоставена от Испания на Daewoo Electronics Manufacturing España SA (Demesa) (ОВ 1999 г., L 292, стр. 1, по-нататък оспорваното решение).

30. Решението съдържа, по-специално, следните разпоредби:

Член 1

Държавната помощ, предоставена от Испания на (Demesa) под формата на:

а) преимуществото, равняващо се на отлагането на плащането на цената на един парцел земя в промишлена зона Júndiz във Vitoria-Gasteiz за деветмесечен период, обхващащ времето, през което (Demesa) първо временно ползва земята за целта на извършването на строителна дейност до датата, на която то плаща цената, в размер от 184 075,79 EUR;

б) преимуществото, равняващо се на разликата между пазарната цена и цената, платена от (Demesa) за един парцел земя в промишлена зона Júndiz, в размер от EUR 213 960.31;

в) сумата, съответстваща на петте процентни точки, които надвишават максималния допустим грант от 20 % от допустими разходи в съответствие с програмата за помощ Ekimen, т.е. заводът, оценен на 1 803 036,31 EUR в одиторския отчет, представен от регионалните органи като приложение към писмото на Испания от 24 юли 1998 г.;

г) предоставянето на данъчен кредит, съответстващ на 45 % от цената на инвестицията, както се определя от провинциалния съвет на Álava в Решение 737/1997 от 21 октомври 1997 г.;

д) намаляването на данъчната основа за новосъздадените предприятия, предвидено в член 26 на Norma Foral 24/1996,

е несъвместима с общия пазар.

Член 2

1. Испания предприема необходимите мерки, за да:

а) възстанови от дружеството-бенефициент помощта, указана в член 1, букви а), б) и в), която му е предоставена незаконосъобразно;

б) оттегли от дружеството-бенефициент ползите, произтичащи от помощта, указана в член 1, букви г) и д), които са му предоставени незаконосъобразно.

2. Помощта се възстановява в съответствие с производствата и разпоредбите, предвидени в испанското право. Сумите, подлежащи на възстановяване, включват лихвата, която се е натрупала между предоставянето на помощта и датата, на която тя е реално възстановена. Лихвата се изчислява въз основа на референтния лихвен процент, използван за изчисляването на гранта, равняващ се на регионалната помощ в Испания.

Член 3

Испания уведомява Комисията в двумесечен срок от датата на съобщаването на настоящето решение относно мерките, предприети за неговото спазване.

Член 4

Настоящото Решение се адресира до Кралство Испания.

Производство

31. С искиви молби, постъпили в Секретариата на Съда съответно на 25 май, 26 май и 18 юни 1999 г., ищите по дела Т-127/99, Т-129/99 и Т-148/99 завеждат настоящите искиве за отмяна на оспорваното решение.

32. С документи, постъпили в Секретариата на Съда на 17 ноември 1999 г., ANFEL иска разрешение да встъпи в подкрепа на исканото от Комисията съдебно заключение по дела Т-127/99 и Т-129/99.

33. С документи, постъпили в Секретариата на Съда на 13 декември 1999 г., ANFEL и CECED искат разрешение да встъпят в подкрепа на исканото от Комисията съдебно заключение по дело Т-148/99.

34. С Определения от 25 февруари 2000 г. председателят на трети разширен състав на Първоинстанционния съд разрешава исковите молби за встъпване.

35. На 12 април 2000 г., ANFEL и CECED депозират своите изложения при встъпване, по които основните страни представят своите коментари.

36. С Определение от 5 юни 2000 г., дела Т-127/99, Т-129/99 и Т-148/99 са свързани за целите на устната фаза от производството и на решението.

37. След като изслушва доклада на съдията-докладчик, Първоинстанционният съд решава да открие устната фаза от производството.

38. Страните представят устни твърдения и отговарят на отправените от Съда въпроси на изслушването от 26 юни 2001 г.

Заклучения на страните

39. Ищецът по дело Т-127/99 твърди, че Съдът трябва:

- да прогласи иска за допустим и обоснован и да отмени членове 1, букви г) и д) и член 2, параграф 1, буква б) и параграф 2 от оспорваното решение;

- да определи на Комисията да плати съдебните разноски.

40. По дело Т-129/99, ищите твърдят, че Съдът трябва:

- да отмени оспорваното решение;

- да определи на Комисията да плати съдебните разноски;

- да определи на ANFEL да плати съдебните разноски по производството във връзка с процедурата по встъпване.

41. Ищецът по дело Т-148/99 твърди, че Съдът трябва:

- да прогласи иска за допустим и обоснован;
- да отмени оспорваното решение;
- да определи на Комисията да плати съдебните разноски.

42. Ищците по дела Т-127/99 и Т-148/99 също така искат от Съда да укаже на Комисията да оповести своите вътрешни документи относно приемането на оспорваното решение. По дело Т-129/99, ищците искат оповестяването на цялата административна папка във връзка с оспорваното решение.

43. По дело Т-127/99 и по дело Т-148/99, Комисията твърди, че Съдът трябва:

- да отхвърли исковата молба;
- да определи на ищеца да плати съдебните разноски.

44. По дело Т-129/99, Комисията твърди, че Съдът трябва:

- да прогласи исковата молба за недопустима, доколкото се засяга член 1, букви г) и д) от оспорваното решение и, като алтернатива, да я отхвърли по тази точка като необоснована;
- да отхвърли исковата молба, доколкото се засяга член 1, букви а) - в) от оспорваното решение;
- да определи на ищите да платят съдебните разноски.

45. Комисията също така твърди, че искането, направено от ищите по дела Т-127/99, Т-129/99 и 148/99 за оповестяването на някои документи или на цялата папка, трябва да се отхвърли.

46. След като изясняват на съдебното заседание исканите от тях съдебни заключения, ANFEL, във всичките три дела, и CECED, по дело Т-148/99, твърдят, че Съдът трябва:

- да отхвърли исковата молба;
- да определи на ищите да платят съдебните разноски.

Частичната недопустимост на исковата молба по дело Т-129/99

47. Комисията твърди, че исковата молба по дело Т-129/99 е недопустима, доколкото ищите искат отмяната на член 1, букви г) и д) от оспорваното решение.

Ищците не са непосредствено и индивидуално засегнати, по смисъла на член 230, алинея 4 ЕО, от тези разпоредби.

48. В отговор на това твърдение, ищците по дело T-129/99 твърдят, че оспорваното решение трябва да се разглежда като неделимо цяло. Освен това, те твърдят, че Комисията е взела предвид данъчната помощ, предоставяне в съответствие с член 1, букви г) и д) и също така помощта, засегната от член 1, букви а) - в), и заключават, въз основа на това, че общият размер на помощта, предоставена на Demesa, в голяма степен надвишава максималната помощ, позволена в баската провинция. На последно място, в съответствие с испанското право автономната общност на баската провинция има правомощия по данъчните въпроси, засегнати от член 1, букви г) и д) от оспорваното решение. Следователно, трябва да се признае, че тя има право да действа по отношение на разпоредбите на това решение.

49. Съдът установява, преди всичко, че ищците по дело T-129/99, именно автономната общност на баската провинция и Gasteizko Industria, не са адресатите от оспорваното решение. Следователно, необходимо е да се разгледа това дали оспорваното решение непосредствено и индивидуално се отнася до тези страни по смисъла на член 230, алинея 4 ЕО.

50. В тази връзка, трябва да се изтъкне, че член 1, букви а) и б) от оспорваното решение се отнася до помощ, която Gasteizko Industria предоставя на Demesa, и че член 1, буква в) от оспорваното решение се отнася до помощ, която автономната общност на баската провинция предоставя на същото дружество. Съответните разпоредби от оспорваното решение не само засягат мерки, приети от ищците по дело T-129/99, но също така препятстват възможността тези ищци да упражняват, както те намерят за уместно, техните собствени правомощия, които те ползват непосредствено в съответствие с испанското право (вж. в този смисъл Решения на Първоинстанционния съд от 30 април 1998 г., Vlaams Gewest/Комисия, дело T-214/95, Recueil, стр. II-717, точки 29 и 30, и от 15 юни 1999 г., Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, дело T-288/97, Recueil, стр. II-1871, точка 31).

51. Следва, че Gasteizko Industria е непосредствено и индивидуално засегнато от член 1, букви а) и б) от оспорваното решение, и че автономната общност на баската провинция е непосредствено и индивидуално засегната от член 1, буква в) от оспорваното решение.

52. Тъй като става дума за един и същи иск следователно може да се поддържа, че исковата молба по дело T-129/99 е допустима, доколкото тя е насочена към отмяната на член 1, букви а) - в) от оспорваното решение (вж. в този смисъл, Решение на Съда от 24 март 1993 г., CIRFS и др./Комисия, дело C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точка 31).

53. Що се отнася до мерките, упоменати в член 1, букви г) и д) от оспорваното решение, именно данъчния кредит и намаляване на основата на оценка, страните се съгласяват, че тези мерки не са приети от никой от ищите по дело T-129/99.

54. Ищите в това дело независимо от това твърдят, че те са непосредствено и индивидуално засегнати също така от тези разпоредби от оспорваното решение. За тази цел те препращат първо към фискалните правомощия на автономната общност на баската провинция.

55. Обаче, това твърдение не е убедително, тъй като автономната общност на баската провинция не е доказала, че член 1, букви г) и д) от оспорваното решение я препятства да упражнява, както тя намира за уместно, своите собствени фискални правомощия (Решение Vlaams Gewest/Комисия, упоменато в точка 50 по-горе, точка 29).

56. Ищите също така не могат да твърдят, че оспорваното решение е неделимо. То съставлява набор от решения във връзка с различни единици помощ, предоставена на същото дружество от различни обществени образувания.

57. Освен това, противно на твърдяното от ищите, Комисията не е взела предвид, в оспорваното решение, твърдяната помощ, упомената в член 1, букви г) и д) от оспорваното решение, за да се определи дали отстъпките, предоставени на Demesa в съответствие с програмата Ekimen надхвърлят позволения лимит, посочен в решението от 12 декември 1996 г. (вж. точка 2 по-горе). Също така, в оспорваното решение, Комисията не основава своята преценка, че твърдяната помощ, упомената в оспорваното решение, е несъвместима с общия пазар, на заключението, че съвкупността от различните отстъпки, предоставени на Demesa, надвишава тавана от 25 % NGE, определен за баската провинция (вж. точка 1 по-горе).

58. Следователно, трябва да се заключи, че исковата молба по дело T-129/99 е недопустима, доколкото тя е насочена към отмяната на член 1, букви г) и д) от оспорваното решение и, следователно, също така доколкото тя е насочена към отмяната на член 2, параграф 1, буква б) от оспорваното решение.

По същество

59. Три правни иска, които са общи за исковите молби във връзка с настоящите дела, могат да бъдат разграничени. Първия твърди нарушение на член 92, параграф 1 от Договора за ЕО (сега, след изменението, член 87, параграф 1 ЕО). Вторият твърди нарушение на принципите за защитата на законни очаквания и правна сигурност, и третият, нарушение на член 190 от Договора за ЕО (сега член 253 ЕО).

60. По дела T-129/99 и T-148/99, ищите също така повдигат иск, твърдящ нарушение на правото на справедлив процес. На последно място, ищите по дело T-129/99 повдигат допълнителен иск, твърдящ нарушение на член 92, параграф 3 от Договора.

I - Първият иск, твърдящ нарушение на член 92, параграф 1 от Договора

61. Този иск обхваща шест части. Първите пет се отнасят до различните твърдяни единици помощ, идентифицирани в разпоредбите от оспорваното решение (член 1, букви а) - д)). Шестата част се отнася до възможните изкривявания на конкуренцията и въздействието спрямо вътрешната търговия на Общността по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора.

62. Съдът смята за подходящо да разгледа частта от иска, която се отнася до твърдяната помощ, упомената в член 1, буква б) от оспорваното решение преди да разгледа законосъобразността на другите точки в член 1 от това решение.

Първата част, във връзка с продажната цена на 100 000 м² парцел земя, упомената в член 1, буква б) от оспорваното решение

63. В оспорваното решение, Комисията оценява на 4 481 ESP на квадратен метър пазарната цена на парцела земя от 100 000 м², което Gasteizko Industria продава на Demesa (последна алинея на точка V.2.2 от оспорваното решение). Това е обслужен парцел земя, с вода, газ, електричество и канализационни връзки.

64. Цената от 4 481 ESP за квадратен метър, използвана от Комисията, е тази, упомената в доклад от Price Waterhouse през м. януари 1997 г. (седма алинея на точка V.2.2 от оспорваното решение). Всъщност, този доклад посочва цена на единица от 4 481 ESP за квадратен метър от обслужена земя за парцели от 50 000 м², разположени в същата област, като земята, заета от Demesa (четвърта алинея на точка III.2.1 от оспорваното решение).

65. Видно е от оспорваното решение, че Комисията е проверила достоверността на оценката на Price Waterhouse чрез справка с три други доклада.

66. Комисията упоменава, първо, оценките, извършени от двама оценители на недвижима собственост на 13 януари и на 6 февруари 1998 г., които са представени по време на административното производство от баските регионални органи. В тази връзка, оспорваното решение заявява:

Първата оценка посочва, че продажната цена на един обслужен парцел от над 10 000 м² трябва да бъде между 4 000 ESP и 4 500 ESP за квадратен метър. Втората оценка, основана на реални данни – с други думи, продажните цени на обслужен парцели с подобни характеристики, продадени през предишните месеци - установява цена от 5 000 ESP за квадратен метър за два много по-големи парцела от около 33 000 м²; и 50 000 м², и заключава, че няма ценови индикатори на пазара на обслужен парцели от 100 000 м²; обаче, една цена от между 4 000 ESP и 4 800 ESP за квадратен метър изглежда оправдана при обстоятелствата, предвид на разходите, които биха били направени при обслужването на по-големи парцели. Тя подчертава същевременно политическото измерение на продажби от този вид,

които по необходимост са повлияни от не-икономически съображения (пета алинея на точка V.2.2 от оспорваното решение).

67. Комисията също така използва един IDOM одиторски доклад, съставен през м. юли 1998 г. Оспореното решение заявява, че този одит цитира цената на един необслужен парцел в същата област от около 5 000 ESP за квадратен метър. То посочва, че цената, платена от Demesa, би могла да се оправдае от отстъпката, платена поради размера на парцела. Независимо от това, в неговите заключения, одиторът поддържа цена от 5 000 ESP за квадратен метър и посочва разликата между неговата оценка и цената от 4 125 ESP за квадратен метър, установена от регионалните органи (шеста алинея на точка V.2.2 от оспорваното решение).

68. Комисията заключава, че средната стойност на (о)ценките (които се съдържат в трите горе упоменати доклади) не се различават съществено от средната единична цена от 4 481 ESP за квадратен метър на обслужена земя, изчислена през м. януари 1997 г. от Price Waterhouse, която включва разходи по развитие (седма алинея на точка V.2.2 от оспорваното решение). Според Комисията, тази цена следователно съставлява пазарната цена.

69. Комисията допълва: Предвид на това, че Demesa е платило само 4 125 ESP за квадратен метър за земята, то се е възползвало от едно преимущество, което трябва да се изчисли като разликата между двете стойности, именно 356 ESP за квадратен метър, което прави общо 213 960, 31 EUR (35 600 000 ESP) (последна алинея на точка V.2.2 от оспорваното решение).

70. При тези обстоятелства, Комисията, в член 1, буква б) от оспорваното решение, описва като държавна помощ преимуществото, равняващо се на разликата между пазарната цена и цената, платена от (Demesa) за парцел земя в промишлена зона Júndiz, в размер от 213 960, 31 EUR.

71. Ищците по дела T-129/99 и T-148/99 поддържат, че Комисията е нарушила член 92, параграф 1 от Договора като е приела, че продажната цена от 4 125 ESP за квадратен метър не отразява пазарната цена. Те твърдят, че Комисията произволно е определила една пазарна цена в оспорваното решение. Тя взема цената от 4 481 ESP за квадратен метър, изчислена от одиторите Price Waterhouse за парцел земя от 50 000 m², докато всички доклади от независими експерти, представени Ж в хода на административно производство включват реалната продажна цена от 4 125 ESP за квадратен метър в набора от пазарни цени.

72. В тази връзка, Съдът посочва, че продажбата на активи от публичен орган, като тази, проведена с Gasteizko Industria, при преференциални условия, може да съставлява държавна помощ (Решение на Съда от 11 юли 1996 г., SFEI и други, по дело C-39/94, Recueil, стр. I-3547, точка 59).

73. За да се определи дали, в настоящето дело, Demesa е получило държавна помощ, когато е придобило парцел земя от 100 000 m², необходимо е да се разгледа

дали дружеството е закупило въпросния парцел на цена, която то не би могло да получи при обичайните пазарни условия (Решение на Съда от 29 април 1999 г., Испания /Комисия, по дело C-342/96, Recueil, стр. I-2459, точка 41, и Решение 29 юни 1999 г., DM Transport, по дело C-256/97, Recueil, стр. I-3913, точка 22).

74. Видно е от оспорваното решение (вж. точки 63 до 70 по-горе), че Комисията отдава решителна тежест на цената от 4 481 ESP за квадратен метър, представена в доклада на Price Waterhouse. За да се определи дали цената, реално платена от Demesa за парцела от 100 000 m², включва елемент на помощ, Комисията сравнява продажната цена само с цената, посочена в доклада на Price Waterhouse. Цените, посочени в другите три доклади, упоменати в оспорваното решение, именно докладите от 13 януари и 6 февруари 1998 г. и доклада на IDOM от м. юли 1998 г., са използвани за единствената цел на проверка на достоверността на цената, посочена от Price Waterhouse.

75. За да се прецени законосъобразността на член 1, буква б) от оспорваното решение, следователно е необходимо да се разгледа това дали е било разумно за Комисията да предостави такава решителна тежест на доклада на Price Waterhouse.

76. За тази цел, трябва да се отбележи, че в оспорваното решение Комисията заявява, че двете оценки (тези от 13 януари и 6 февруари 1998 г.) и един одиторски доклад (одита на IDOM), извършени след събитието, не могат да имат същата тежест като една оценка, извършена преди продажбата (трета алинея на точка V.2.2 от оспорваното решение).

77. Обаче, Съдът посочва, че, с писмо от 10 октомври 1996 г., Gasteizko Industria предлага да продаде на Demesa един парцел земя от 100 000 m² в промишлена зона Jundiz за 4 125 ESP за квадратен метър. Документите също така посочват, че през м. ноември 1996 г., Demesa устно приема тази оферта. Следователно трябва да се посочи, че четирите оценки, упоменати в оспорваното решение, включително тази на Price Waterhouse, са направени след споразумението за продажба. Следователно, независимо, че е видно от съобщението на Комисията относно елементите на държавна помощ при продажбите на земя и сгради от обществени органи (ОВ 1997 г., С 209, стр. 3), че една продажна цена, която съответства на цена, изчислена от независим експерт преди продажбата, не включва елемент на помощ, не е разумно Комисията да използва датата, на която е съставен докладът на Price Waterhouse (м. януари 1977 г.) като основа за придаването на решителна тежест на доклада.

78. В отговор на писмен въпрос от Съда, Комисията посочва, че оценката, представена от Price Waterhouse, одитор на дружеството за недвижими имоти, продаващо земята, е единствената приемлива оценка, тъй като тя е направена, за да се определи финансовата стойност на недвижимата собственост на това дружество. Освен това, тя е единствената оценка, която е била направена преди решението за започване на производството в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора за ЕО (сега член 88, параграф 2 ЕО). Освен това, Комисията оспорва достоверността на докладите от 13 януари и 6 февруари 1998 г., тъй като първият не е основано на

реални пазарни данни, а вторият е преразгледал ценовите низходящи въз основа на политически критерии.

79. Съдът смята, първо, че фактът, че оценките от 13 януари и 6 февруари 1998 г. и доклада IDOM са изготвени след започването на производството, не прави възможно, в настоящето дело, да се предостави преобладаваща тежест на доклада на Price Waterhouse от м. януари 1997 г. Четирите доклада, включително доклада на Price Waterhouse, са изготвени по време, когато Комисията вече е започнала разследване на една твърдяна помощ, предоставена на Demesa. Първото искане за информация в тази папка датира, всъщност от м. юни 1996 г.

80. На следващо място, трябва да се отбележи, че никой от тези четири доклада, упоменати в оспорваното решение, не е основан непосредствено на продажби на парцели на земя в размер от 100 000 m². Както се посочва в оспорваното решение, няма ценови индикатори на пазара за обслужени парцели от 100 000 m² (пета алинея на точка V.2.2).

81. Независимо от това, експертите, които са изготвили доклада от 6 февруари 1998 г. и одиторския доклад на IDOM, полагат всички усилия, въз основа на наличната информация, за да изчислят продажната цена на парцел земя от този размер. Докладът от 13 януари 1998 г. съдържа съвкупна оценка за всеки парцел с големина повече от 10 000 m².

82. Обратното, Докладът на Price Waterhouse дава изчисление за цената на един парцел от 55 481 m² и не взема предвид реалната площ на парцела, закупен от Demesa.

83. При тези обстоятелства, трябва да се заключи, че Комисията, като използва като окончателна референтна цена в оспорваното решение, цената, посочена в доклада на Price Waterhouse, е действала произволно.

84. Фактът, че Комисията е проверила цената, предложена от Price Waterhouse, като я е сравнила със средната стойност на цените, предложени в другите три доклада, именно, докладите от 13 януари и 6 февруари 1998 г. и одиторския доклад на IDOM, не обезсилва това заключение.

85. Първо, Комисията е трябвало да разгледа това дали продажната цена, платена от Demesa, е пазарна цена. Тя следователно е трябвало да сравни продажната цена, реално платена от Demesa - не цената, определена от Price Waterhouse - с цените, представени в различните доклади на експерти, с които разполага по време на административно производство, за да прецени дали цената, платена от Demesa, дотолкова се отклонява от цените, представени при тези доклади, че да съставлява основание за заключението, че е имало държавна помощ.

86. Второ, трябва да се отбележи, че в оспорваното решение (седма алинея на точка V.2.2) изчислението на средната стойност на стойностите, които се съдържат в

докладите от 13 януари и 6 февруари 1998 г. и в IDOM одиторския доклад се основава на неправилен прочит на тези доклади.

87. В тази връзка, трябва да се подчертае, че Комисията посочва в отговор на един писмен въпрос, поставен от Съда, че тя е изчислила средната стойност на оценките, указани в оспорваното решение (седма алинея на точка V.2.2) по следния начин:

„Минималните стойности са (.): 4 000 ESP за квадратен метър (Luis Perales Agency доклад от 13 януари 1998 г.), 4 000 ESP за квадратен метър (Juan Calvo Agency доклад от 6 февруари 1998 г.) и 5 000 ESP за квадратен метър (IDOM). Средната стойност на тези минимални стойности е 4 333 ESP за квадратен метър. Максималните стойности са: 4 500 ESP за квадратен метър (Luis Perales Agency доклад от 13 януари 1998 г.) и 4 800 ESP за квадратен метър (Juan Calvo Agency доклад от 6 февруари 1998 г.). Средната стойност от тези максимални стойности следователно е 4 650 ESP за квадратен метър. Следователно, средната стойност на трите оценки е 4 491 ESP за квадратен метър.

88. Трябва да се отбележи, първо, че Комисията е сбъркала относно фактите, като е приела, че одиторският доклад на IDOM показва една минимална стойност от 5 000 ESP за квадратен метър за земята, закупена от Demesa. Вярно е, че одитът на IDOM посочва една стойност от около 5 000 ESP за квадратен метър („entorno a las 5 000 pesetas”) за един необслужен парцел земя. Обаче, одиторският доклад също така потвърждава, че окончателната цена, получена от Demesa, именно 4 125 ESP за квадратен метър, е една пазарна цена с обичайна отстъпка, като се има предвид размера на парцела земя („el precio final obtenido por Demesa es un precio de mercado con un descuento normal, teniendo en cuenta el tamaño de la superficie comprada”). Освен това, независимо че окончателните заключения отново показват цена от 5 000 ESP за квадратен метър, те също така потвърждават, че според проучванията, направени от IDOM, инвестицията на Demesa е направена по текущи пазарни цени („la inversión realizada por DEMESA se ajusta a los precios de mercado actuales, tras las comprobaciones efectuadas por IDOM”). Одиторският доклад на IDOM следователно показва, че, независимо че 5 000 ESP за квадратен метър може да се приеме за нормална цена, платена от Demesa, е една пазарна цена, ако се вземе предвид площта на парцела земя.

89. Второ, трябва да се отбележи, че докладите от 13 януари и 6 февруари 1998 г. също така посочват, че цената от 4 125 ESP за квадратен метър е една пазарна цена. Първият доклад заявява, че пазарната цена на един парцел от повече от 10 000 m² е между 4 000 ESP и 4 500 ESP за квадратен метър. Вторият доклад дава пазарна цена от между 4 000 ESP и 4 800 ESP за квадратен метър. Независимо от това, чрез изчисляването на една обща средна стойност от стойностите, посочени в различните доклади, Комисията неправилно тълкува докладите от 13 януари и 6 февруари 1998 г. Тъй като цената, платена от Demesa, именно 4 125 ESP за квадратен метър, е близка, във всеки случай, до минималната стойност в обхвата, посочен в докладите от 13 януари и 6 февруари 1998 г., Комисията, като изчислява една единствена средна стойност на стойностите, които се съдържат в докладите от

13 януари и 6 февруари 1998 г., следователно остава с една твърдяна пазарна цена, която е по-висока, отколкото цената, платена от Demesa, дори ако същите тези доклади потвърждават, че една цена от 4 125 ESP за квадратен метър е една пазарна цена.

90. Въз основа на предходното трябва да се заключи, че подходът, възприет от Комисията в оспорваното решение при определянето на това дали цената от 4 125 ESP за квадратен метър, която Demesa е платила за парцела земя от 100 000 m², съдържа елемент на държавна помощ, е произволен. Освен това, в своите изчисления Комисията е допуснала известен брой фактически грешки.

91. След като това е така, Комисията е нарушила член 92, параграф 1 от Договора като е приела, в оспорваното решение, че разликата между цената от 4 481 ESP за квадратен метър, посочена от Price Waterhouse и цената от 4 125 ESP за квадратен метър, съставлява държавна помощ.

92. Първата част от този иск следователно е добре обоснована. Следователно, член 1, буква б) от оспорваното решение трябва да се отмени по дела T-129/99 и T-148/99. Във същите дела, член 2, параграф 1, буква а) от оспорваното решение също така трябва да се отмени, тъй като той разпорежда на Кралство Испания да възстанови от Demesa твърдяната помощ, упомената в член 1, буква б) от оспорваното решение.

Втората част, във връзка с отлагането на плащането на продажната цена на парцела земя, указано в член 1, буква а) от оспорваното решение

93. В член 1, буква а) от оспорваното решение Комисията описва като държавна помощ преимуществото, равностойно на отлагането на плащането на цената на парцел земя (от 100 000 m², продадено Ж от общественото предприятие Gasteizko Industria) в промишлена зона Jundiz в Vitoria-Gasteiz за период от девет месеца, започващ да тече от времето, когато (Demesa) първо временно е заела земята за целта на извършването на строителна дейност до датата, на която е платена цената, в размер от 184 075,79 EUR.

94. Тъй като решението по същество на един акт е неразривно свързан с изложението на мотиви за него, при неговото тълкуване трябва да се вземат предвид мотивите, които са довели до неговото приемане (Решение на Съда на ЕО, P TWD/Комисия, по дело C-355/95, Recueil, стр. I-2549, точка 21).

95. Видно е от мотивите, посочени за оспорваното решение, че елементът на помощ, указан в член 1, буква а) от оспорваното решение, е преимуществото, получено от Demesa от свободното използване на парцел земя от 100 000 m² поне в продължение на девет месеца, поради забавата при формализирането на сделката по продажбата и, следователно, при плащането на продажната цена на парцела.

96. Точка V.2.1 от оспорваното решение относно член 1, буква а) от Решението по същество, е озаглавена безплатно използване на 100 000 m² парцел земя. В тази точка Комисията заявява, че не е било представено никакво доказателство, че Demesa е понесло някакви разходи по време на периода, през който то е заемало земята за целта на построяването на завода, (.) до момента на реалното плащане на продажната цена (втора алинея на точка V.2.1). Комисията допълва, че Demesa заема, поне между месеците м. февруари 1997 г. и октомври 1997 г., един парцел земя с цел застрояване или възлагането на изграждането на завод върху него, без да е платило продажната цена на земята или да е понесло каквито и да е разходи във връзка с нейното използване (пета алинея на точка V.2.1). Тя също така заявява: Demesa използва земята без да е трябвало да плати възнаграждението, което дружеството, което я продава, е имало право да поиска (седма алинея на точка V.2.1).

97. Съдът посочва, че с писмо от 10 октомври 1996 г., Gasteizko Industria предлага да продаде на Demesa парцел земя от 100 000 m² в промишлена зона Jándiz за 4 125 ESP за квадратен метър, и че Demesa устно приема офертата през м. ноември 1996 г. Продажната цена, договорена за парцела, е платена на 30 декември 1997 г., денят, в който е подписан документът за продажба.

98. В отговор на писмен въпрос от Съдът, Demesa признава, че то е започнало строителна дейност по своя завод на засегнатия парцел около м. ноември 1996 г.

99. Тъй като продажната цена не е била платена до 30 декември 1997 г., Комисията е оправомощена да установи, в оспорваното решение, че поне в продължение на девет месеца Demesa безплатно е заемало парцел земя от 100 000 m².

100. Независимо от това, Комисията не може автоматично да заключи от това заемане, че Gasteizko Industria предоставя държавна помощ на Demesa. Случаят би бил такъв само ако поведението на Gasteizko Industria не е обичайното поведение на едно частно предприятие (вж. в този смисъл, Решение на Съда от 3 октомври 1991 г., Италия/Комисия, по дело C-261/89, Recueil, стр. I-4437, точка 8).

101. В тази връзка, ищите по дела T-129/99 и T-148/99 препращат към член 1502 от Испанския граждански кодекс, за да оправдае отлагането на формализирането на документа за продажба и, впоследствие, на плащането на продажната цена. Тази разпоредба заявява:

„Ако купувачът понесе вмешателства при притежаването или владенето на закупения актив, или оправдано се страхува от такова вмешателство поради иск за възстановяване на собственост или ипотечно дело, той има правото да отложи плащането на цената докато продавачът преустанови вмешателството или заплахата от вмешателство (...).”

102. Ищите поддържат, че в настоящето дело, са изпълнени условията за приложение на член 1502 от Испанския граждански кодекс. Първо, Gasteizko

Industria е трябвало да отдели един парцел от 100 000 м² от два по-големи имота. Второ, една група земеделски стопани искат изпълнение на едно устно споразумение, сключено с Gasteizko Industria, което им предоставя правото да обработват парцела. Земеделските стопани завеждат производство пред Съда във Vitoria-Gasteiz и това производство приключва едва на 4 ноември 1997 г. Преимуществото, произтичащо от заемането на земята преди плащането на продажната цена, не може да се опише като държавна помощ, тъй като то е последица от приложението на общите норми на испанското гражданско право.

103. В отговор на това твърдение, което също така е представено от баските органи по време на административното производство, Комисията заявява в оспорваното решение, че не е било представено никакво доказателство на това, че Demesa е понесло някакви разходи по време на периода, в който то заема земята за целта на изграждане на завода, до момента на реалното плащане на продажната цена (втора алинея на точка V.2.1; вж. също така седма алинея на точка V.2.1).

104. Следователно, видно е от оспорваното решение, че Комисията е заключила за наличието на държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора непосредствено от своето заключение, че Demesa безплатно е заемало парцела земя от 100 000 м² поне в продължение на девет месеца, без да разглежда това дали Gasteizko Industria би действало, така както би действал един частен оператор.

105. След обясненията, представени по време на административното производство, представящи основанията за забавянето при формализирането на документа за продажбата и на плащането на продажната цена до 30 декември 1997 г., Комисията е трябвало да разгледа дали един частен оператор би поискал плащането на продажната цена преди тази дата и, ако случаят не е такъв, дали той би поискал плащане по отношение на периода, през който земята е заемана преди плащането на продажната цена.

106. При липсата на такова разглеждане, трябва да се поддържа, че Комисията не е доказала в изискуемия правен стандарт, че Demesa е получило държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора по силата на заемането на парцел земя от 100 000 м² безплатно преди заплащането на продажната цена на 30 декември 1997 г.

107. Втората част от този иск следователно е добре обоснована.

108. При тези обстоятелства, по дела T-129/99 и T-148/99, член 1, буква а) от оспорваното решение трябва да се отмени. В същите дела, член 2, параграф 1, буква а) от оспорваното решение също така трябва да се отмени, тъй като той разпорежда на Кралство Испания да възстанови от Demesa помощта, указана в член 1, буква а) от оспорваното решение.

Третата част във връзка с твърдяното превишаване на тавана, фиксиран от постановлението Eкітеп, указано в член 1, буква в) от оспорваното решение

109. В член 1, буква в) от оспорваното решение, Комисията описва като държавна помощ, несъвместима с общия пазар, сумата съответстваща на петте процентни точки, които надвишават максималният допустим грант от 20 % от допустимите разходи в съответствие с програмата за помощ Ekimen, т.е. заводът, на стойност от 1 803 036,31 EUR в одиторския доклад, представен от регионалните органи като приложение към писмото на Испания от 24 юли 1998 г.

110. Твърденията, повдигнати от ищците по дела T-129/99 и T-148/99, се отнасят до максималния грант, разрешен в съответствие с програмата Ekimen и също така до изключването на цената на определен завод от допустимите разходи в съответствие с програмата за помощ Ekimen.

A. Максимално позволени безвъзмездни средства в съответствие с програмата за помощ Ekimen

111. С решение на Consejo de Gobierno на Автономната общност на баската провинция от 24 декември 1996 г., един грант в размер от 25 % от инвестицията във фиксирани средства се предоставя на Demesa в съответствие с програмата Ekimen.

112. По това време, член 10 от постановлението Ekimen има следното съдържание:

„Един не-възстановяем грант в размер до 25 % трябва да се предостави при следните условия:

1. Един 10 % грант от инвестиционни разходи, приети за подходящи, се предоставя като обща мярка.

2. Освен това, в случая на стратегически проекти и инвестиционни проекти, обхващащи съществено създаване на работни места, които създават поне 50 работни места и обхващат инвестиции, в размер от поне 750 милиона ESP, по-горният процентен дял се увеличава с пет точки.

3. Подобно, предприятия, чийто проект се извършва в област на преференциален интерес, както се предвижда в член 4 от това Постановление, получават допълнителен грант от 5 % от инвестиционните разходи, приети за подходящи.

4. на последно място, процентният дял може допълнително да се увеличи с не повече от пет точки съобразно със следните критерии:

- степента, до която проектът е интегриран в индустриалната основа на баската провинция;

- дали инвестицията е в стратегическите сектори на баската провинция;

- броя на създадените от проекта работни места.

113. В Решението от 12 декември 1996 г. за одобряване на елементите на помощта, които се съдържат в програмата Eкіmen (вж. точка 2 по-горе), Комисията посочва, както следва:

„Комисията отбелязва, че не-възстановимите безвъзмездни средства, които не трябва да надвишават тавана от 25 %, се предоставят в съответствие със следните условия: а) 10 % по общо правило; б) допълнителни 5 % за стратегически проекти или проекти, които създават работни места; в) допълнителни 5 % за проекти, разположени в приоритетните области; и г) допълнителни 5 % за проекти, които правят допълнителен принос към регионалното развитие или създаването на работни места.”

114. В оспорваното решение Комисията поддържа, че грантът от 25 % от разходите на инвестицията в устойчиви активи, предоставена на Demesa в съответствие с постановлението Eкіmen, не съответства на условията на програмата Eкіmen, както е одобрена от Комисията. Тя заявява, че едно правилно приложение на правилата, уреждащи програмата Eкіmen, е трябвало да доведе до предоставянето на максимален не-възвръщаем грант в размер от 20 % от общите допустими разходи (трета алинея на точка V.2.3 от оспорваното решение). Всъщност, Комисията смята, че инвестиционният проект на Demesa изпълнява критериите, предвидени в член 10, параграф 1 от Постановлението (10 %, предоставени на всички подходящи проекти) и в член 10, параграф 4 (допълнителни 5 %) (осма алинея на точка V.2.3 от оспорваното решение). От друга страна, критерият, предвиден в член 10, параграф 3 от постановлението Eкіmen, не е изпълнен, тъй като Vitoria-Gasteiz, общината, в която е разположена инвестицията на Demesa, не е ”област от преференциален интерес,, в съответствие с разпоредбите, уреждащи програмата Eкіmen (девета алинея на точка V.2.3 от оспорваното решение). На последно място, що се отнася до критерия, предвиден в член 10, параграф 2 от Постановлението, Комисията смята, че предоставянето на две 5 % допълнения в съответствие с тази разпоредба съставлява неправилно приложение на правилата, уреждащи програмата Eкіmen, както е одобрена от Комисията в (Решението от 12 декември 1996 г.) (десета алинея на точка V.2.3 от оспорваното решение). Даден проект следователно не може да получи две 5 % допълнения едновременно като стратегически проект и като проект, който прави значителен принос за създаването на работни места. Според Комисията, само едно 5 % допълнение може да се предостави в съответствие с член 10, параграф 2 от постановлението Eкіmen.

115. Ищите по дела T-129/99 и T-148/99 поддържат, че Demesa има правото да получи гранта от 25 %, предоставен Ж от страна на баското правителство: 10 % в съответствие с член 10, параграф 1 от постановлението Eкіmen; 5 % като стратегически проект и 5 % като проект, който създава работни места, в съответствие с член 10, , параграф 2; 5 % в съответствие с критериите, предвидени в член 10, параграф 4. Demesa следователно има правото в съответствие с член 10, параграф 2 от постановлението Eкіmen на две 5 % допълнения на гранта, едното поради това, че инвестицията е стратегически проект, а другото – защото това е

проект, който прави съществен принос за създаването на работни места, именно, проект, който създава поне 50 работни места и обхваща инвестиция от 750 милиона ESP. В Решението от 12 декември 1996 г. за одобрението на програмата Eкіmen, Комисията неправилно определя, че член 10, параграф 2 от постановлението Eкіmen разрешава един грант от 5 % за проекти, които са стратегически или които създават работни места.

116. Ищците твърдят, че Комисията е допуснала техническа грешка в своето Решение от 12 декември 1996 г. за одобрение на програмата Eкіmen. Програмата е трябвало да се разглежда като одобрена от Комисията във вида, в който Ж е била съобщена. Във всеки случай, Комисията няма правомощието едностранно да измени една съобщена Ж програма за помощ. Ако програмата Eкіmen е повдигнала проблеми за нея, то Комисията е трябвало да започне производството по разследване в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора и да направи своето одобрение условно. Обаче, тя не е сторила това.

117. Съдът установява, първо, че страните са съгласни, че Demesa е получило грант от 25 % ESN в съответствие с програмата Eкіmen, именно 10 % в съответствие с член 10, параграф 1 от постановлението, две 5 % допълнения в съответствие с член 10, параграф 2 от постановлението, и 5 % в съответствие с член 10, параграф 4 от постановлението. Обаче, двойното прилагане на член 10, параграф 2 от постановлението се отказва от Комисията в оспорваното решение.

118. Съдът установява, на следващо място, че член 10, параграф 2 от постановлението Eкіmen позволява само едно 5 % допълнение към гранта, който може да се даде на един инвестиционен проект в съответствие със засегнатата програма за помощ.

119. В тази връзка, трябва да се изтъкне, че член 10 от постановлението Eкіmen, което отстоява принципа за максимален грант от 25 %, съдържа четири точки: първият предвижда един грант от 10 %, и всеки от другите три предвижда по едно 5 % допълнение (вж. точка 112 по-горе). За да не се надвиши максималният размер на гранта, точки 2 до 4 на член 10 на постановлението могат да предоставят право на само по едно от 5 % допълнения.

120. Освен това, трябва да се отбележи, че баското правителство обяснява, в коментарите, представени на Комисията от постоянното представителство на Испания на 23 януари 1998 г., че един инвестиционен проект, който изпълнява всички критерии, предвидени в член 10, точки от 1 до 3 от постановлението Eкіmen, трябва да получи общ грант от 20 %. Ако тълкуването на член 10, точка 2 от постановлението Eкіmen, предложено от ищците е правилно, един проект, изпълняващ всички критерии в член 10, точки 1 - 3, трябва да получи общ грант от 25 %, а това току-що беше опровергано.

121. Тъй като член 10, параграф 2 от постановлението Eкіmen позволява само едно 5 % допълнение на гранта, трябва да се заключи, че прочитът на Комисията на тази

разпоредба, в Решението от 12 декември 1996 г. („едни допълнителни 5 % за проекти, които са стратегически или които създават работни места (подчертаването е добавено)) и в оспорваното решение, се основава на едно неправилно тълкуване на тази разпоредба.

122. Вследствие на това, инвестиционният проект на Demesa е оправомощен само на едно допълнение от 5 % в съответствие с член 10, параграф 2 от постановлението Eкіmen, както е одобрено от Комисията в Решението от 12 декември 1996 г.

123. Ищците по дела T-129/99 и T-148/99 също така твърдят, че автономната общност на баската провинция е единственият орган, който може да предостави автентично тълкуване на неговото собствено законодателство.

124. Това твърдение трябва да се отхвърли. Само Комисията има правомощието да одобрява държавна помощ, която попада в обхвата на член 92, параграф 1 от Договора. Тъй като държавната помощ по принцип се забранява в съответствие с тази разпоредба, националното законодателство, обхващащо елементи на помощ, е законосъобразно само доколкото елементите на помощта са били одобрени от Комисията. Видно е от Решението от 12 декември 1996 г. (вж. точка 113 по-горе), че тълкуването, предоставено от автономната общност на баската провинция на член 10, параграф 2 от постановлението Eкіmen, не е обхванато от одобрението, предоставено в това решение. Освен това, ясно е от анализа, направен по-горе, че тълкуването на Комисията на постановлението Eкіmen в нейното Решение от 12 декември 1996 г. и в оспорваното решение е напълно съвместимо със съдържанието и духа на постановлението Eкіmen.

125. На последно място, ищците по дела T-129/99 и T-148/99 повдигат въпросът, че през м. юли 1999 г., Комисията одобрява новото постановление Eкіmen (Постановление 241/1999 от 8 юни 1999 г. за изменение на програмата Eкіmen за финансова помощ на доходоносни промишлени инвестиции, създаващи трудова заетост), което предвижда, че в случая на стратегически проекти и инвестиционни проекти, обхващащи съществено създаване на работни места, които създават поне 50 работни места и обхващат инвестиции, в размер от поне 750 милиона ESP, по-горният процентен дял се увеличава с пет точки.

126. Обаче, това твърдение е без значение за преценката на законосъобразността от оспорваното решение, тъй като одобрението на Комисията от м. юли 1999 г. е предоставено след приемането от оспорваното решение и се отнася, освен това, до една нова законодателна разпоредба (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2000 г., Alitalia/Комисия, по дело T-296/97, Recueil, стр. II-3871, точка 86).

127. Следва от всичко предходно, че Комисията е била права да поддържа в оспорваното решение, че максималният грант, разрешен в съответствие с програмата Eкіmen – както Комисията е одобрила в Решението от 12 декември

1996 г. - е 20 % ESB. Тя следователно правилно описва 5 % грант, надхвърлящ този таван, получен от Demesa, като нова помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора (алинея 14, точка V.2.3 от оспорваното решение).

128. Жалбата във връзка с максималния грант, разрешен в съответствие с програмата Eкіmen, следователно трябва да се отхвърли.

В. Допустими разходи в съответствие с програмата Eкіmen

129. В оспорваното решение, Комисията отбелязва, че в съответствие с член 7 от (постановлението Eкіmen), устойчиви активи, които са били прехвърлени на трети страни, не са подходящи. Според одиторския доклад (представен от баското правителство) част от производствения завод, придобит от Demesa (на цена от 300 000 000 ESP, или 1 803 036,31 EUR) е бил инсталиран в помещенията на други дружества. Този завод следователно не е годен за помощ в съответствие с програмата Eкіmen, и неговото финансиране също така съставлява помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора (последна алинея, точка V.2.3).

130. Ищците по дела T-129/99 и T-148/99 изтъкват, че член 7 от постановлението Eкіmen не забранява безвъзмездни средства по отношение на активи, прехвърлени на трети страни, а просто заявява, че като общо правило (само активи, които) не са били прехвърлени на трети страни, с или без възнаграждение, (могат да бъдат предмет на гранта). Във всеки случай, производственото оборудване (форми и печати), оценено от Комисията на 300 милиона ESP (1 803 036,31 EUR) в последна алинея на точка V.2.3 от оспорваното решение, е бил инсталиран в помещенията на четири дружества, на които, поради съображения във връзка с ефективността, е било поръчано от ищеца да произвеждат част от завършеният продукт. Обаче, собствеността на тези активи остава изключително при Demesa и тяхното използване е запазено изключително за Demesa. Следователно, те не са били прехвърлени.

131. Съдът установява, първо, че Решението от 12 декември 1996 г. за одобрение на програмата Eкіmen (вж. точка 2 по-горе) не съдържа никакво особено препращане към член 7, буква г) от постановлението Eкіmen.

132. Общо съображение е между страните, че тази разпоредба, която не изключва автоматично безвъзмездни средства за активи, прехвърлени на трети страни, трябва да се тълкува като предназначена да избегне злоупотреба. Член 7, буква г) от постановлението Eкіmen е предназначен да възпрепятства възможността помощта, предоставена на предприятията в съответствие с постановлението Eкіmen, да бъде прехвърлена на предприятия, които не изпълняват условията, предвидени в постановлението. Възможна е опасност от такава злоупотреба не само, когато едно предприятие, което е получило грант в съответствие с постановлението Eкіmen, прехвърли собствеността на един актив, чиято продажна цена е била взета предвид, за да се определи общият размер на помощта, но също така ако въпросният актив е предоставен на друго предприятие при благоприятни условия. От икономическа

гледна точка правните норми, уреждащи прехвърлянето, не са от решително естество за целта на определянето на това дали даден елемент от помощта е бил прехвърлен от едно предприятие на друго.

133. Обаче, като се има предвид целта на член 7, буква г) от постановлението Екімен, трябва да се приеме, че, ако не съществува опасност от злоупотреба във връзка с прехвърлянето на въпросната помощ, разходите по придобиването на активи, дори ако те са впоследствие прехвърлени, продължават да бъдат допустими разходи в съответствие с програма Екімен за регионална помощ, както е одобрена от Комисията в Решението от 12 декември 1996 г. (вж. точка 2 по-горе).

134. Следователно, необходимо е да се разгледа това дали Комисията е доказала до необходимия стандарт в оспорваното решение това, че в настоящето дело безспорното прехвърляне на определени активи на четири дружества обхваща опасност от злоупотреба във връзка с прехвърлянето на елементи от помощта.

135. В тази връзка трябва да се отбележи, че в оспорваното решение Комисията не е извършила никакъв анализ, за да установи дали прехвърлянето на определени активи, за които Demesa е получило помощ в съответствие с програмата Екімен, предоставени на четирите дружества, е засегнало едно преимущество, което те не биха получили при нормалните пазарни условия (вж. в този смисъл решенията по дело SFEI и други, упоменато в точка 72 по-горе, точка 60, и по дело Испания /Комисия, упоменато в точка 73 по-горе, точка 41).

136. Освен това трябва да се отбележи, че по време на административното производство, Комисията никога не е разгледала тази точка. В своето съобщение във връзка с това дело, което е публикувано в Официален вестник от 25 август 1998 г. (С 266, стр. 6), Комисията дори не е намекнала, че възнамерява да не вземе предвид като подходящи разходи някои разходи във връзка с активи, които са били прехвърлени на трети страни.

137. Тъй като няма доказателства относно опасност от злоупотреба във връзка с прехвърлянето на елементите на помощта, трябва да се заключи, че Комисията не е установила, че активите, които са прехвърлени на трети страни и които са на стойност от 1 803 036,31 EUR, не са могли да бъдат предмет на един грант в съответствие с постановлението Екімен. Следователно, като приема, че грантът, получен от Demesa за финансирането на въпросните активи, съставлява една нова помощ, която не е обхваната от Решението от 12 декември 1996 г. за одобрението на постановлението Екімен, Комисията е нарушила член 92, параграф 1 от Договора.

138. Следва, че по дела Т-129/99 и Т-148/99 член 1, буква в) от оспорваното решение трябва да се отмени доколкото той изключва завода, оценен на 1 803 036,31 EUR от допустимите разходи в съответствие с програмата за помощ Екімен. В същите дела, член 2, параграф 1, буква а) от оспорваното решение също така трябва да се отмени, доколкото той разпорежда на Кралство Испания да възстанови

от Demesa помощ, която то е получило в съответствие с постановлението Ekimen, за да финансира активите на стойност от 1 803 036,31 EUR, които са прехвърлени на трети страни.

Четвъртата част относно данъчния кредит, указан в член 1, буква г) от оспорваното решение

139. В член 1, буква г) от оспорваното решение, Комисията описва като държавна помощ предоставянето на данъчен кредит, съответстваща на 45 % от цената на инвестицията, както се определя от провинциалния съвет на Álava в Решение 737/1997 от 21 октомври 1997 г.

140. В съответствие с тази част на иска, ищите по дела T-127/99 и T-148/99 препращат първо към историческите права на Territorio Histórico de Álava относно данъчното облагане. Второ, те отричат, че въпросната данъчна мярка е особена по съществуването си. Те твърдят, че шестата допълнителна разпоредба на Norma Foral 22/1994 от 20 декември 1994 г., която прилага Diputación Foral de Álava, е обща данъчна мярка, която предоставя еднаква полза спрямо всички данъкоплатци, които правят инвестиции в размер от 2 500 милиона ESP. Същите ищци също така твърдят, че данъчната мярка, дори и ако тя е особена, е оправдана от естеството и програмата на засегнатата данъчна система. На последно място, те твърдят, че данъчната мярка, ако тя трябва да се категоризира като държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, трябва да се разглежда като съществуваща помощ.

Историческите права на Territorio Histórico de Álava относно данъчното облагане

141. Ищите по дела T-127/99 и T-148/99 твърдят, че Комисията не е успяла да вземе предвид, в своята преценка на данъчния кредит от гледна точка на член 92, параграф 1 от Договора, историческите права на Territorio Histórico de Álava относно данъчното облагане. Те посочват за тази цел, че в продължение на стотици години, Territorio Histórico de Álava се е ползвала от самостоятелност по данъчните въпроси, които са признати и защитени от конституцията на испанската държава.

142. Съдът отбелязва, че фактът, че в настоящето дело, данъчният кредит е предоставен въз основа на законодателство, прието от Territorio Histórico de Álava, а не от испанската държава, е без значение за целите на приложението на член 92, параграф 1 от Договора. Тази разпоредба, като препраща към помощ, предоставена от държава-членка или чрез държавни средства независимо от нейната форма, е насочена към всяка помощ, финансирана от обществени средства. Следва, че мерките, приети от вътрешни държавни образувания (децентрализирани, федерални, регионални или други) на държавите-членки, независимо от техния правен статус и описание, попадат, по същия начин като мерки, приети от федералния или централния орган, в обхвата на член 92, параграф 1 от Договора, ако условията, предвидени в тази разпоредба, са изпълнени (Решение на Съда от 14 октомври 1987 г., Германия /Комисия, по дело 248/84, Recueil, стр. 4013, точка 17).

143. Доводите на ищите във връзка с историческите права на Territorio Histórico de Álava относно данъчното облагане, следователно, не могат да засегнат законността от оспорваното решение.

Специфично естество на данъчния кредит

- Предварителни коментари

144. Трябва да се има предвид, че член 92, параграф 1 от Договора изисква, че, за да се дефинира като държавна помощ, една мярка трябва да облагодетелства определени предприятия или производството на определени стоки. Особеното или селективното естество на една мярка следователно съставлява една от характеристиките на държавна помощ (Решение на Съда от 1 декември 1998 г., Ecotrade, C-200/97, Recueil, стр. I-7907, точка 40; Решение на Първоинстанционния съд от 29 септември 2000 г., SETM /Комисия, по дело T-55/99, Recueil, стр. II-3207, точка 39).

145. В оспорваното решение (точка V.2.4.1), Комисията заявява, че особеното естество на Norma Foral 22/1994, въвеждащо данъчен кредит от 45 % от размера на инвестицията, се доказва от четири фактора, именно дискреционно правомощие, упражнявано от Diputación Foral при определянето на това кои инвестиции в материални устойчиви активи в размер от над 2 500 милиона ESP се класират за данъчния кредит, при решаването на това спрямо коя част от инвестициите може да се приложи 45 % намаление, и при установяването на сроковете и максималните тавани, приложими във всеки случай (алинея 14, точка V.2.4.1); минималната необходима инвестиция (2 500 милиона ESP), която на практика ограничава приложението на данъчния кредит спрямо големи инвеститори без това ограничение да се оправдае от естеството или цялостната структура на данъчната система, към която се прави изключение (алинея 16, точка V.2.4.1); временното естество на мярката, което позволява на органите преценка да предоставят данъчния кредит само на определени предприятия (алинея 17, точка V.2.4.1) и близките прилики между тази мярка и програмата Ekimen, както с оглед на преследваните цели (финансирането на нови инвестиции в двата случая) и що се отнася до техния географски обхват (регионален в случая на Ekimen, провинциален в случая на данъчния кредит); Ekimen, обаче, се приема като регионална програма за помощ от испанските органи и е съобщена като такава (алинея 18, точка V.2.4.1).

146. Противно на твърдяното от ищите, Комисията, следователно, не основава своето заключение в оспорваното решение, че въпросната данъчна мярка е селективна при своето заключение, че въпросната данъчна мярка се прилага само спрямо една част от Испания, именно Álava. Ищите следователно не могат да твърдят, че оспорваното решение оспорва законодателните правомощия на Territorio Histórico de Álava, да приема данъчни мерки от общо естество.

147. Необходимо е да се разгледа, като се имат предвид твърденията, повдигнати от ишците, дали факторите, които Комисията наистина е взела като основа за оспорваното решение, позволяват заключението, че данъчният кредит, въведен от Norma Foral 22/1994, е една особена мярка, благоприятстваща определени предприятия или производството на определени стоки по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора.

- Твърдяно дискреционно правомощие на Diputación Foral

148. Ишците по дела T-127/99 и T-148/99 поддържат, че Diputación Foral de Álava няма никакво дискреционно правомощие, независимо дали при избирането на предприятията, които трябва да получат данъчния кредит, или промяната на степента на отстъпката или периода на приложение на данъчната мярка. От Diputación Foral се изисква да прилага данъчния кредит еднообразно и автоматично, след като се увери, че получаващото предприятие отговаря на съответните законови изисквания. Като препращат към едно изявление, направено от генералния директор на финансите за Álava, те посочват, че на никое предприятие, което изпълнява тези законови условия не може да се откаже да се възползва от въпросната мярка.

149. Съдът посочва, че мерките от чисто общо приложение не попадат в обхвата на член 92, параграф 1 от Договора. Обаче, съдебната практика вече е изяснила, че дори интервенции, които *prima facie* се прилагат спрямо предприятията като цяло, могат да определена степен да бъдат селективни и следователно да се разглеждат като мерки, предназначени да благоприятстват определени предприятия или производството на определени стоки. Случаят е такъв, по-специално, когато администрацията, призвана да приложи едно общо правило, има едно дискреционно правомощие, що се отнася до приложението на мярката (Решение на Съда от 26 септември 1996 г., Франция/Комисия, по дело C-241/94. Recueil, стр. I-4551, точки 23 и 24, Ecotrade, упоменато в точка 144 по-горе, точка 40, и от 17 юни 1999 г., Piaggio, по дело C-295/97, Recueil, стр. I-3735, точка 39; мнение на генералния адвокат La Pergola, по дело Испания/Комисия, упоменато в точка 73 по-горе, Recueil, стр. I-2461, точка 8). Така, в своето решение по дело Франция/Комисия, упоменато по-горе, точки 23 и 24, Съдът на ЕО поддържа, че системата, в съответствие с която френският национален фонд за трудова заетост допринася за мерки, съпътстващи социалните планове на затруднени предприятия, би могла да постави определени предприятия в по-благоприятно положение, отколкото други и така да изпълни условията за класифициране като помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, тъй като въпросният фонд (се ползва от) (по силата на разпоредбите на наредбите относно държавното участие в подкрепа на социалните планове) известна степен на свобода на действие, която (я подпомага) да приспособи своята финансова помощ при отчитането на известен брой съображения, такива като, по-специално, изборът на бенефициенти, размерът на финансовата помощ и условията, при които тя се предоставя.

150. Трябва да се отбележи, че в съответствие с разпоредбите на Normal Foral 22/1994, Diputación Foral de Álava има определено дискреционно правомощие при прилагането на данъчния кредит. Ясно е от Norma Foral 22/1994 (вж. точка 8 по-горе), че данъчният кредит е 45 % от цената на инвестицията, определена от Diputación Foral de Álava. Обаче, Norma Foral 22/1994, който позволява на Diputación Foral de Álava да определя размера на допустимата инвестиция, същевременно позволява на Diputación Foral да променя размера на финансовата помощ. Също така трябва да се отбележи, че в съответствие с Norma Foral 22/1994, Diputación Foral е оправомощено да предвижда сроковете и всякакви ограничения, приложими за всеки отделен случай.

151. С предоставянето на Diputación Foral de Álava на едно дискреционно правомощие, разпоредбите на Norma Foral 22/1994 относно данъчния кредит биха могли да поставят някои предприятия в по-благоприятно положение, отколкото други. Следователно въпросната данъчна мярка трябва да се разглежда като изпълняваща условието относно особеното естество.

152. Ищите по дела T-127/99 и T-148/99 не могат да използват като твърдение фактът, че на никое предприятие, което изпълнява съответните законодателни условия не може да се откаже ползата от данъчния кредит. Не следва от този факт, че всички заявления са били одобрени от Diputación Foral при същите условия.

153. Засегнатите ищи също така прибавят, че дискреционното правомощие на Diputación Foral de Álava не може във всеки случай да се разглежда като правомощие за приемане на произволни решения. На обществените органи се забранява да действат произволно от член 9 от испанската Конституция.

154. Обаче, както изтъква Комисията, за да се възпрепятства характеризирането като обща мярка не е необходимо да се определи дали поведението на данъчната администрация е произволно. Необходимо е само да се установи, както е било в настоящето дело, че администрацията има дискреционно правомощие, което ЖЖ помага, по-специално, да променя размера на, или условията за предоставянето на въпросната данъчна отстъпка съобразно с характеристиките на инвестиционния проект, представен за нейна преценка.

- Минимален размер на инвестиция

155. В оспорваното решение се посочва (алинея 16, точка V.2.4.1), както следва:

Комисията смята, че минималната необходима инвестиция (2 500 милиона ESP), за класиране за кредита и достатъчно висока, за да се ограничи неговото приложение на практика спрямо инвестиции, които обхващат набирането на големи суми капитал, и че тя не е оправдана от естеството или цялостната структура на данъчната система, в която е направено изключение. Фактът, че само големи инвеститори могат да се класират за данъчния кредит го прави една особена мярка,

която от своя страна се класира като държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора.

156. Ищите по дела T-127/99 и T-148/99 поддържат, че изискването за минимална инвестиция от 2 500 милиона ESP е едно обективно условие, което не създава дискриминация между икономическите оператори или сектори. Те посочват, че, като цяло, данъчната тежест е по-тежка в баската провинция, отколкото в останалата част от Испания. Всички данъчни системи включват мерки, чието предоставяне или спазване е под условието на количествен критерий. Освен това, самата Комисия е използвала количествени критерии в няколко директиви, препоръки или съобщения в областта на данъчното облагане. Количественият критерий е най-обективното средство за ограничаването на обхвата на определена данъчна мярка. В настоящето дело изискването във връзка с размера на инвестицията не облагодетелства никое предприятие или някой определен сектор. Освен това, Комисията не посочва равнището, под което едно изискване от този вид не трябва да се приема като селективен фактор. Освен това, ако оспорената мярка трябва да се разглежда като предоставяща едно преимущество на големи предприятия, би било необходимо да се вземе предвид наличието на много програми на Общността, предоставящи помощ на малки и средни предприятия (МСП) и на по-гъвкавите условия, ползвани от МСП по отношение на правилата, уреждащи държавна помощ.

157. Съдът установява, че като ограничават приложението на данъчния кредит спрямо инвестиции в нови устойчиви активи от над 2 500 милиона ESP, баските органи в същност запазват въпросната данъчна отстъпка за предприятия със съществени финансови средства. Комисията следователно правилно заключава, че данъчният кредит, предвиден в съответствие с Norma Foral 22/1994, е предназначен да се прилага селективно спрямо някои предприятия по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора.

158. Дори ако се признае, че като цяло, данъчната тежест в баската провинция е по-тежка, отколкото в останалата част от Испания, остава фактът, че Norma Foral 22/1994 запазва въпросната данъчна отстъпка само относно някои предприятия, обхванати от баската данъчна система.

159. Също така фактът, че данъчните системи често съдържат отстъпки в полза на МСП или че Комисията използва количествени критерии в няколко директиви, препоръки или съобщения, не позволява заключението, че Norma Foral 22/1994, чрез въвеждането на една данъчна отстъпка в полза само на предприятия със съществени финансови средства, избягва приложението на член 92, параграф 1 от Договора. Трябва да се посочи за тази цел, че селективните мерки в полза на МСП също така не избягват характеризирането си като държавна помощ (вж. указания на Общността относно държавна помощ за МСП, ОВ 1996 г., С 213, стр. 4).

160. Следва от всички предходни съображения, че Norma Foral 22/1994, въвеждаща данъчния кредит, съставлява отстъпка в полза на някои предприятия по смисъла на

член 92, параграф 1 от Договора. При тези обстоятелства, повече не е необходимо да се продължи с разглеждането на това дали временното естество на Norma Foral 22/1994 и твърдяната близка прилика между данъчния кредит и програмата Ekimen също така правят разглежданата мярка особена по естеството си.

161. Освен ако мярката е оправдана от естеството или цялостната структура на данъчната система – което ще се разгледа в точки 162 - 170, следователно трябва да се заключи, че данъчният кредит, предвиден в съответствие с Norma Foral 22/1994, съставлява държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора.

Естеството или цялостната структура на данъчната система

162. Ищите по дела T-127/99 и T-148/99 поддържат, че данъчния кредит, въведен от Norma Foral 22/1994, е оправдан от естеството и цялостната структура на данъчната система, тъй като той изпълнява еднообразно приложими обективни критерии и се използва за постигане на целта на данъчните разпоредби, които го въвеждат. Тези ищи препращат за тази цел към съдебната практика на Съда на ЕО и на Първоинстанционния съд (Решение на Съда от 2 юли 1974 г., Италия/Комисия, по дело 173/73, *Rescueil*, стр. 709, точка 27; Решение Белгия/Комисия, *Rescueil*, стр. I-3671, точка 34; Решение СЕТМ/Комисия, упоменато в точка 144 по-горе, точка 52) и до Решение на Комисията 96/369/ЕО от 13 март 1996 г. относно фискалната помощ, предоставена на немските въздушни линии под формата на помощни средства за амортизации (OBL 146, стр. 42).

163. Съдът посочва, че, дори ако въпросната данъчна мярка определя своя обхват въз основа на обективни критерии, остава фактът, че тя е селективна по своето естество (вж. точки 144 до 161 по-горе). Обаче, както се отбелязва от ищите, селективното естество на мярката, при определени обстоятелства, може да се оправдае от естеството или цялостната структура на системата. Ако случаят е такъв, мярката избягва приложението на член 92, параграф 1 от Договора (Решение от 2 юли 1974 г., Италия/Комисия, упоменато в точка 162 по-горе, точка 27, Решение Белгия/Комисия, упоменато в точка 162 по-горе, точка 34, и СЕТМ/Комисия, упоменато в точка 144 по-горе, точка 52).

164. Обаче, трябва да се посочи, че оправдаване, основано на естеството или цялостната структура на данъчната система, отразява съответствието на една особена данъчна мярка с вътрешната логика на данъчната система като цяло (вж. в този смисъл, Решението Белгия/Комисия, упоменато в точка 162 по-горе, точка 39, и мнението, произнесено от генерален адвокат La Pergola в това дело, *Rescueil*, стр. I-3675, точка 8: вж. също така мнението на генерален адвокат Ruiz-Jarabo Colomer, Решение Италия/Комисия, по дело C-6/97, *Rescueil*, стр. I-2981, I-2983, точка 27). Така, една особена данъчна мярка, която е оправдана от вътрешната логика на данъчната система – такава като прогресивния характер на данъка, който е оправдан от целта на системата за преразпределение – ще избегне приложението на член 92, параграф 1 от Договора.

165. Ищците по дела T-127/99 и T-148/99 твърдят, че данъчният кредит, указан в член 1, буква г) от оспорваното решение, има всички характеристики на естеството и цялостната структура на испанската данъчна система. Данъчният кредит е вдъхновен от принципите на прогресивност и на ефективност при събирането на данъците.

166. Обаче, чрез фиксирането на минималния размер на инвестицията на 2 500 милиона ESP, данъчният кредит, въведен от Norma Foral 22/1994, облагодетелства само предприятия със съществени финансови средства. Мярката следователно нарушава принципите на прогресивност и преразпределение, които са неразделна част от испанската данъчна система. Освен това, засегнатите ищци изобщо не са показали как въпросната мярка може да допринесе за ефективността при събирането на данъците.

167. Относно останалото, ищците просто твърдят, че целта на данъчния кредит е да насърчи икономическото развитие в баската провинция, която е разположена в държава-членка на Европейския съюз с най-високо равнище на безработица. Така те се позовават на цели на икономическата политика, които не са свързани със засегнатата данъчна система.

168. Обаче, ако трябваше да се приеме, че мотивите във връзка със създаването или поддържането на трудова заетост правят така, че особените мерки попадат извън обхвата на член 92, параграф 1 от Договора, тази разпоредба не би имала практическо действие. В големия брой случаи държавната помощ се предоставя, за да се създаде или защити трудова заетост. В съответствие с установената съдебна практика, следователно трябва да се поддържа, че целта, преследвана от въпросната мярка, не може да помогне при това да се избегне нейното характеризирание като държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора (Решение Франция /Комисия, упоменато в точка 149 по-горе, точка 20, дело Белгия/Комисия, упоменато в точка 162 по-горе, точка 25, и дело СЕТМ/Комисия, упоменато в точка 144 по-горе, точка 53).

169. Доводите, представени от ищците по дела T-127/99 и T-148/99, основано на естеството и цялостната структура на испанската данъчна система, следователно трябва да се отхвърлят.

170. Следва от всички предходни съображения, че Комисията е оправомощена да установи в оспорваното решение, че данъчният кредит от 45 % от размера на инвестицията съставлява държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора.

Твърдението, че въпросната помощ е съществуваща помощ

171. Ищците твърдят, че дори ако данъчният кредит, предвиден в съответствие с Norma Foral 22/1994, не съставлява държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, той трябва да се характеризира като съществуваща помощ,

тъй като въпросната данъчна отстъпка е въведена преди влизането на Испания в Европейската общност. Данъчният кредит е въведен чрез Решение на Juntas Generales (Генерални съвети) de Álava от 30 юли 1984 г. и от тогава е бил удължаван чрез последователни Normas Forales, именно, Norma Foral 28/1988 от 18 юли 1988 г., Norma Foral 9/1990 от 14 февруари 1990 г., Norma Foral 18/1993 от 5 юли 1993 г. и Norma Foral 22/1994 от 20 декември 1994 г.

172. Съдът посочва, че Договорът установява различни производства съобразно с това дали помощта е съществуваща или нова. Докато в съответствие с член 93, параграф 3 от Договора новата помощ трябва да бъде съобщена предварително на Комисията и не може да бъде приложена преди производството да доведе до окончателно решение в съответствие с член 93, параграф 1 от Договора, то съществуващата помощ може да бъде надлежно приложена, доколкото Комисията не е установила, че тя е несъвместима с общия пазар (Решение на Съда от 15 март 1994 г., Vanco Exterior de España, по дело C-387/92, Recueil, стр. I-877, точка 20). Съществуващата помощ, следователно, може само да бъде предмет, ако възникне такова положение, на едно решение за несъответствие, пораждащо последици за в бъдеще.

173. Според установената съдебна практика, съществуваща помощ е помощ, която е съществувала преди влизането в сила на Договора или влизането на държавата-членка в Европейските общности и помощ, която може надлежно да се постави в действие в съответствие с условията, предвидени в член 93, параграф 3 от Договора (дело Piaggio, упоменато в точка 149 по-горе, точка 48). От друга страна, мерките за предоставяне или промяна на една помощ, когато промените могат да се свържат със съществуваща помощ или първоначални планове, съобщени на Комисията, трябва да се приемат за нова помощ, подлежаща на задължението за съобщаване, предвидено от член 93, параграф 3 (по съединени дела 91/83 и 127/83 Heineken Brouwerijen, Recueil, стр. 3435, точки 17 и 18, и Namur-Les assurances du crédit, дело C-44/93, Recueil, стр. I-3829, точка 13).

174. Не се оспорва, че помощта, указана в член 1, буква г) от оспорваното решение, е предоставена въз основа на един правен документ, приет по време, когато Испания вече е държава-членка, именно Norma Foral 22/1994 от 20 декември 1994 г.

175. Освен това, трябва да се изтъкне, че в Territorio Histórico de Álava правните документи във връзка с данъчния кредит са закони, приложими само за ограничен срок. Следователно, дори ако, както твърдят ищците, данъчната отстъпка, предоставена в съответствие с Norma Foral 22/1994, съставлява само удължаването на една данъчна мярка, която вече е била въведена през 1984 г., остава фактът, че поради изменението на продължителността на въпросната помощта, тя също така трябва да се приема за нова помощ.

176. Следователно, трябва да се заключи, че помощта, указана в член 1, буква г) от оспорваното решение, е нова помощ, която е трябвало да бъде съобщена на

Комисията в съответствие с член 93, параграф 3 от Договора и която не може да бъде законно приложена преди Комисията да вземе окончателно решение относно засегнатата мярка.

177. Следва от всичко по-горно, че четвъртата част от настоящия иск не може да се подкрепи.

Петата част, препращаща към намалението на данъчната основа, указано в член 1, буква е) от оспорваното решение

178. В член 1, буква е) от оспорваното решение, Комисията заявява, че намалението на данъчната основа за ново създадени предприятия, предвидено в член 26 от Norma Foral 24/1996 от 5 юли 1996 г. е поставено в действие от Испания в полза на Demesa, и че това преимущество трябва да се класифицира като държавна помощ, несъвместима с общия пазар.

179. Ищците по дела T-127/99 и T-148/99 твърдят, че член 1, буква е) от оспорваното решение е основано на една неправилна преценка от фактите. Според тяхното твърдение Demesa никога не е използвало намалението на данъчната основа, предвидено от член 26 на Norma Foral 24/1996.

180. В отговор на този довод Комисията твърди, че класифицирането на намалението на данъчната основа, предвидено в съответствие с член 26 от Norma Foral 24/1996 като елемент на помощ, не зависи от това дали лицето, спрямо което се прилага мярката, реално се е възползвало от нея или не, а от изпълнението на критериите, предвидени в член 92 от Договора.

181. Според Комисията изпълнението на държавната помощ трябва да се приеме, че означава не действието по предоставянето на помощта на получателите, а по-скоро приемането на законодателният механизъм, опосредстващ предоставянето на помощта без допълнителни формалности. Данъчната мярка, упомената в член 1, буква д) от оспорваното решение, следователно, е незаконна помощ.

182. Фактът, че ищецът все още не се е възползвал от своето право на данъчно намаление, не може, независимо от причината, да обърка фактът, че той има това право от момента на започване на неговите дейности.

183. Съдът посочва, че в съответствие с член 93, параграф 3 от Договора новата помощ трябва да се съобщи на Комисията. В съответствие със същата разпоредба, тя не може да се приложи преди Комисията да достигне до окончателно решение във връзка с нейното съответствие с общия пазар.

184. Член 93, параграф 3 от Договора не прави разграничение между индивидуална помощ и обща програма за помощи.

185. Следва, че, когато държава-членка или един регионален или местен орган на една държава-членка установява един законов и/или административен механизъм, обхващащ една обща програма за помощ, тази програма трябва да се съобщи на Комисията.

186. При такова положение ако решението, което е предмет на настоящето дело се отнасяше като цяло до твърдяната програма за помощ, въведена от член 26 от Norma Foral 24/1996, въпросът дали Demesa или други предприятия реално са се възползвали от приложението на тази разпоредба би било без значение за преценката на законосъобразността на решението.

187. Обаче, оспорваното решение не се отнася като цяло до твърдяната програма за помощ, въведена с член 26 от Norma Foral 24/1996. То се отнася само до индивидуалната помощ, получена от Demesa.

188. Комисията констатира, в диспозитива на оспорваното решение, че Испания е предоставила . на (Demesa) различни помощни мерки (член 1 от оспорваното решение), и по-специално намалението на данъчната основа за ново създадено предприятие, предвидено в член 26 от Norma Foral 24/1996 (член 1, буква д)). Член 2, буква б) от оспорваното решение изисква от Испания да предприеме всички необходими стъпки, за да оттегли от дружеството-бенефициент ползите, произтичащи от (намалението на данъчната основа), които са му били предоставени незаконосъобразно.

189. Оспореното решение следователно установява, че намалението на данъчната основа, предвидено от член 26 от Norma Foral 24/1996 е приложено в полза на Demesa. Това заключение е жалба срещу испанските органи, за които се твърди, че са предоставили индивидуална помощ в нарушение на разпоредбите от Договора, както и срещу Demesa, за което се твърди, че е получило незаконосъобразна помощ. Освен това в член 2, параграф 1, буква б) от оспорваното решение на Испания е разпоредено да възстанови помощта.

190. Обаче, ищите по дела T-127/99 и T-148/99 оспорват фактическата точност на това заключение.

191. Трябва да се отбележи, че оспорваното решение не съдържа нищо, което да показва, че органите на Álava са поставили в действие, в полза на Demesa отстъпката, предвидена в член 25 от Norma Foral 24/1996.

192. В тази връзка, трябва да се изтъкне, че е видно от член 26, параграф 5 от Norma Foral 24/1996 (вж. точка 10 по-горе), че за да се класира за намалението на данъчната основа, едно предприятие трябва да депозира предварително заявление при данъчния орган, който в съответствие с тази разпоредба при необходимост съобщава. своето разрешение, което трябва да бъде формално прието от решение на провинциалния съвет на Álava.

193. В хода на административното производство баското правителство посочва в едно писмо, съобщено от постоянното представителство на Испания на Комисията на 6 март 1998 г., че ако Demesa е кандидатствала за тях, намаленията на данъчните основи, предвидени в член 26 от Norma Foral във връзка с данъчното облагане биха били приложими спрямо него в съответствие с тази разпоредба (подчертаването е прибавено).

194. Обаче, Комисията не разглежда това дали Demesa реално е депозирало едно заявление по смисъла на член 26, параграф 5 от Norma Foral 24/1996. Също така тя не е проверила дали органите на Álava са предоставили разрешението, предвидено от същата разпоредба.

195. Освен това, по времето на производството пред Първоинстанционния съд страните по дела T-127/99 и T-148/99 посочват, без Комисията да им възрази по тази точка, че, когато е прието оспорваното решение, Demesa вече не се е класирало за намалението на данъчната основа, предвидено в член 26 от Norma Foral 24/1996. Те се позовават за тази цел на член 25 от Наредбата за корпоративния данък (Reglamento del Impuesto sobre Sociedades), в съответствие с която едно предприятие, което иска да получи намаление на данъчната основа, трябва да представи заявление в тримесечен срок от датата, на която то е започнало своите дейности.

196. Следва от всичко по-горно, че Комисията е допуснала грешка относно фактите, когато посочва, в оспорваното решение, че намалението на данъчната основа, предвидено в член 26 от Norma Foral 24/1996, е било поставено в действие в полза на Demesa.

197. Член 1, буква д) от оспорваното решение следователно трябва да се отмени по дела T-127/99 и T-148/99. По същите дела член 2, параграф 1, буква б) от оспорваното решение също така трябва да се отмени, доколкото то разпорежда на Кралство Испания да оттегли от Demesa преимуществата, произтичащи от твърдяната помощ, указана в член 1, буква д) от оспорваното решение.

Шестата част, твърдяща, че няма изкривяване на конкуренцията и никакво въздействие спрямо търговията вътре в Общността, и също така твърдящо непосочване на мотиви по тези точки

198. Тази част на иска е повдигната по дело T-148/99 и, като претендира, че се отнася до нарушение на член 190 от Договора, също така по дело T-127/99.

199. Ищецът по дело T-148/99 твърди, че една мярка, която няма реално и съществено въздействие спрямо конкуренцията не съставлява държавна помощ, каквато се забранява от член 92, параграф 1от Договора. Той препраща за тази цел към съдебната практика на Съда на ЕО (Решение на Съда от 25 юни 1970 г., Франция/Комисия, по дело 47/69, Recueil, стр. 487, точка 16, Германия/Комисия, упоменато в точка 142 по-горе, точка 18, и от 2 февруари 1988 г., Van der Kooy и

други, по съединени дела 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, точка 58), към съобщението на Комисията относно правилото *de minimis* за държавна помощ (ОВ 1996 г., С 68, стр. 9) и към публикацията на Комисията “Обяснение на правилата, приложими към държавната помощ”; позицията през м. декември 1996 г., конкурентно право в Европейските общности, том II В. Комисията не е разгледала адекватно това дали мерките, предоставени на Demesa, са довели до съществено изкривяване на конкуренцията, което засяга търговията вътре в Общността, по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора. Ищецът по дело T-127/99 твърди, че Комисията не е извършила конкретно разглеждане на последиците на засегнатите мерки спрямо конкуренцията и търговията вътре в Общността.

200. Ишците по дела T-127/99 и T-148/99 твърдят, че оспорваното решение е недостатъчно мотивирано по тези точки.

201. Съдът посочва, че в съответствие с член 92, параграф 1 от Договора само държавна помощ, която засяга търговията между държавите-членки и която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, е несъвместима с общия пазар. Независимо че в някои случаи самите обстоятелства, в които помощта е била предоставена, могат да покажат, че тя би могла да засегне търговията между държавите-членки и да изкриви или заплашва да изкриви конкуренцията, Комисията трябва поне да посочи тези обстоятелства при изложението на мотивите за своето решение (Решение на Съда от 19 октомври 2000 г., Италия и Sardegna Lines/Комисия, съединени дела C-15/98 и C-105/99 Recueil, стр. I-8855, точка 66, и упоменатите в тях препратки).

202. В точка V.1 от оспорваното решение, Комисията обяснява защо тя смята, че помощта, получена от Demesa, засяга конкуренцията и търговията между държавите-членки. Тя посочва, преди всичко, че, според търговския план на Demesa, това дружество ще разполага с годишен производствен капацитет от 600 000 съчетани хладилници-фризери (първа алинея, точка V.1). Тя заявява, че пазарът на хладилници и фризери е пренаситен в западна Европа (четвърта алинея, точка V.1 от оспорваното решение). Прекомерният хладилен производствен капацитет се изчислява на около пет милиона единици през 1997 г. (шеста алинея, точка V.1). Като се има предвид факта, че Demesa трябва, не по-късно от 1999 г., да има годишен производствен капацитет от 600 000 единици, от които 30 % трябва да се продадат на испанския пазар, а 70 % другаде (основно Франция и Обединеното кралство) (първа алинея, точка V.1 от оспорваното решение), и че е налице обширна търговия вътре в Общността, Комисията заключава, че всяка мярка за помощ по необходимост ще засегне търговията вътре в Общността и конкуренцията (последна алинея, точка V.1 от оспорваното решение).

203. Оспореното решение следователно адекватно посочва мотивите, поради които Комисията смята, че оспорените мерки нарушават или заплашват да нарушат конкуренцията и засягат търговията вътре в Общността. Следователно, тази част от оспорваното решение удовлетворява изискванията на член 190 от Договора.

204. Що се отнася до законността на преценката на Комисията, че помощта, получена от Demesa, изкривява или заплашва да изкриви конкуренцията и засяга търговията вътре в Общността по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, трябва да се има предвид, че видно и от съдебната практика (Решение на Съда от 17 септември 1980 г., Philip Morris/Комисия, по дело 730/79 Recueil, стр. 2671, точки 11 и 12, Нидерландия и Leeuwar Papierwarenfabriek/Комисия, по съединени дела 296/82 и 318/82 Recueil, стр. 809, и по дело Белгия/Комисия, упоменато в точка 162 по-горе, точки 47 и 48, и дело Vlaams Gewest/Комисия, упоменато в точка 50 по-горе, точки 48 до 50), че всяко предоставяне на помощ на едно предприятие, упражняващо своите дейности на пазара на Общността, би могло да породии изкривяване на конкуренцията и да засегне търговията между държавите-членки.

205. Вече беше установено, че Комисията е имала право да заключи, че Demesa е получило държавна помощ в различни форми. Освен това, не е било отречено, че Demesa предвижда, в своя търговски план, производството на 600 000 съчетани хладилник-фризери годишно. Също така не се отрича, че други производители на хладилници и фризери са активни на пазара на Общността, и че търговския план на Demesa предвижда, че то ще изнесе голям дял от своето производство за други държави-членки, особено Франция и Обединеното кралство.

206. Търговският план на Demesa също така заявява, че съществува вътрешен пазар, на който има свръх предлагане.

207. При тези обстоятелства, Комисията правилно заключава, че помощта, предоставена на Demesa, засяга търговията между държавите-членки и изкривява или заплашва да изкриви конкуренцията по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора.

208. Независимо че Комисията признава в своята публикация “Обяснение на правилата, приложими спрямо държавната помощ”, упомената в точка 199 по-горе, че е трябвало помощта да има съществено въздействие спрямо конкуренцията, ако тя трябва да попадне в обхвата на член 92, параграф 1 от Договора, остава фактът, че Комисията, като препраща към своето съобщение за помощта *de minimis*, упоменато в точка 199 по-горе, определя, че прагът на равнище на помощта от 100 000 EUR, който ясно е бил надвишен в настоящето дело (вж. в този смисъл, Решението Германия/Комисия, по дело C-156/98, Recueil, стр. I-6857, точки 39 до 41).

209. Що се отнася до твърдението, изложено от ищите по дела T-127/99 и T-148/99, че конкуренцията е била засилена с пристигането на един нов производител на хладилник – фризери на испанския пазар, трябва да се изтъкне, че създаването на един ново предприятие винаги има действие спрямо структурата на конкуренцията. Обаче, в настоящето дело, предоставянето от баските органи на различни форми на помощ на един новопристигнал би могло да изкриви действието на конкуренцията на въпросния пазар.

210. По време на устната фаза от производството ищецът по дело T-148/99 посочва, че неговото производство основно е предназначено за трети държави, именно Северна Африка и арабските държави. Отстъпките, които са му били предоставени, следователно, твърди той, не биха могли да засегнат търговията и да изкривят конкуренцията на пазара на Общността.

211. Обаче, ясно е от търговския план на Demesa от м. септември 1996 г., че се предвижда, по това време, дружеството да изнася между 60 % и 65 % от своето производство, основно за Франция и Обединеното кралство. На изслушването ищецът по дело T-148/99 обяснява, че износет се е развил по различен начин от това, което първоначално се е предвиждало в търговския плана.

212. В тази връзка Съдът отбелязва, че в контекста на един иск за отмяна в съответствие с член 230 ЕО, законосъобразността на една мярка на Общността трябва да се прецени въз основа на правните и законовите елементи, съществуващи по времето, когато е приета мярката (по дело Alitalia/Комисия, упоменато в точка 126 по-горе, точка 86).

213. При липсата на всякаква намеса от страна на Demesa в административното производство, разумно е за Комисията, в оспорваното решение, да използва търговския план на Demesa като основа за своята преценка на последиците на помощта, предоставена на Demesa спрямо търговията между държавите-членки и спрямо конкуренцията.

214. Във всеки случай ищецът по дело T-148/99 не отрича, че голяма част от неговото производство е продадена на испанския пазар. На заседанието, то посочва стойност от между 50 % и 60 %. Обаче, тъй като вносът на хладилник-фризери съставлява 30 % от испанския пазар (според търговския план на Demesa), производството на Demesa по необходимост засяга възможностите на конкурентните дружества, установени в другите държави-членки, да изнасят своите продукти на испанския пазар. Освен това, дори ако голяма част от производството на Demesa е предназначено за трети държави, Demesa е в пряка конкуренция с други дружества, установени в Общността що се отнася до износа за тези държави.

215. Отстъпките, предоставени на Demesa, следователно могат да засегнат търговията и да изкривят конкуренцията (вж. в този смисъл, съединени дела 62/87 и 72/87 Exécutif régional wallon и Glaverbel/Комисия, Resueil, стр. 1573, точка 13, дело 102/87 Франция/Комисия, Resueil, стр. 4067, точка 19, и дело Белгия/Комисия, упоменато в точка 162 по-горе, точка 47).

216. Ищецът по дело T-148/99 също така критикува фактът, че Комисията разглежда последиците на оспорените мерки спрямо конкуренцията въз основа единствено на информацията, която Ж е предоставена от тъжителите по време на административното производство. Въз основа на тези данни, Комисията

неправилно поддържа в оспорваното решение, че е налице свръх капацитет на испанския хладилен пазар. Като се позовава на един доклад от Master Cadena от 1 юли 1998 г., ищецът по дело T-148/99 заявява, че всъщност пазарът преминава през една фаза на разширяване, следваща непосредствено един общ спад на пазара на домакински електроуреди.

217. Съдът отбелязва, че в настоящето дело Комисията е започнала едно разследване след получаването на няколко жалби относно помощта, която е била предоставена на Demesa. Тъй като тя има сериозни съмнения относно съответствието на тази помощ с общия пазар, Комисията започва производството в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора, с оглед на получаването на цялата информация, която е необходима, за да Ж помогне да вземе окончателно решение по случая. Demesa, което не счита за необходимо да представи коментари по време на административното производство, не може да критикува Комисията, че е взела като основа за оспорваното решение информация, която се съдържа при тези оплаквания, информация, която не е опровергана от информацията, събрана след нейното решение да започне производството в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора.

218. Що се отнася до доклада на Master Cadena, трябва да се отбележи, че той съдържа само продажбените стойности във връзка с Испания и не съдържа информация относно производствен капацитет. Освен това, търговския планът на Demesa ясно упоменава като слаба точка наличието на вътрешен пазар, на който има свръх предлагане.

219. Във всеки случай, дори ако докладът на Master Cadena трябваше да покаже, че не съществува прекомерно предлагане на пазара, на който оперира Demesa – какъвто не е случаят - това положение не би засегнало заключението на Комисията, че помощта, получена от Demesa, засяга търговията и конкуренцията. Трябва да се изтъкне в тази връзка, че съществена помощ, такава като помощта в настоящия случай, предоставена на едно предприятие, за да му помогне да започне производството на определен продукт в една държава-членка, има за действие, в един конкурентен пазар, на намаляваща възможностите за предприятия, установени в други държавите-членки, да изнасят своите продукти на пазара в тази държава-членка. Такава помощ следователно би могла да засегне търговията между държавите-членки и да изкриви конкуренцията (вж. в този смисъл решенията по дело Exécutif régional wallon и Glaverbel/Комисия, упоменато в точка 215 по-горе, точка 13, дело Франция/Комисия, упоменато в точка 215 по-горе, точка 19, и дело Белгия/Комисия, упоменато в точка 162 по-горе, точка 47).

220. Ищите по дела T-127/99 и T-148/99 заявяват, че Demesa е единственото дружество, отдадено изключително на производството на саморазмразяващи хладилници. Комисията е трябвало да вземе предвид факта в оспорваното решение. Ищите по дело T-129/99 поддържат, че пазарът не фризери се различава от пазара на хладилници.

221. Дори ако пазарът на фризери се различава от пазара на хладилници и дори ако Demesa е отдадено изключително на производството на саморазмразяващи хладилници, ищите не обясняват как тези факти оспорват заключението на Комисията, че помощта, предоставена на Demesa, засяга търговията между държавите-членки и изкривява конкуренцията. Следователно, твърдението трябва да се отхвърли.

222. Ищецът по дело T-148/99 твърди, че Комисията изцяло не е разгледала пазара от вертикална перспектива. Тя не е разгледала последиците, произведени от оспореното мерки върху доставчиците и подизпълнителите, или действието на тези мерки спрямо потребителите на домакински електроуреди.

223. Обаче, както изтъква Комисията, установяването на това дали държавната помощ съответства от Договора не обхваща оценяването на мотивите, които биха могли да оправдаят едно индивидуално освобождаване на дадено съглашение, практика или противоконкурентно решение, в съответствие с член 85, параграф 3 от Договора за ЕО (сега член 81, параграф 3 ЕО). Тъй като Комисията е доказала до необходимия правен стандарт, че помощта, предоставена на Demesa, изкривява или заплашва да изкриви (хоризонталната) конкуренция по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, и че е възможно тя да засегне търговията между държавите-членки, тази помощ, при условията на изключения, е несъвместима с общия пазар.

224. На последно място, ищите по дело T-127/99 и T-148/99 посочват, че, за да прецени последиците на оспорената мярка, Комисията е трябвало да разгледа начина, по който пазарът е реагирал на пристигането на Demesa, а не начинът, по който пазарът е действал преди това.

225. Това твърдение също така трябва да се отхвърли. Ако от Комисията се изискваше в нейното решение да покаже реалното действие на помощта, която вече е била предоставена, това в крайна сметка би облагодетелствало тези държави-членки, които предоставят помощ в нарушение на задължението за съобщаване, предвидено в член 93, параграф 3 от Договора, във вреда на тези, които наистина съобщават помощта на етапа на планиране (дело C-301/87 Франция/Комисия, Rescuil, стр. I-307, точка 33). От Комисията следователно не се изисква да извърши една актуална преценка на действието спрямо конкуренцията и търговията между държавите-членки на една помощ, която е била приложена без да е съобщена (дело Франция/Комисия, упоменато по-горе, точка 33, и дело Белгия/Комисия, упоменато в точка 162 по-горе, точка 48).

226. Следва от всичко по-горно, че последната част от първия иск също така трябва да се отхвърли.

II – Втория иск, твърдящ нарушение на принципите за защита на законни очаквания и правна сигурност

227. Първо, във връзка с гранта, указан в член 1, буква в) от оспорваното решение, ищците по дела T-129/99 и T-148/99 твърдят, че Решението от 12 декември 1996 г., което разрешава общата програма за помощ Ekimen, в чиито условия тя е съобщена на Комисията от националните органи, с други думи, в условията на постановлението, публикувано в Boletín Oficial del País Vasco, представлява една особена гаранция за съответствието с общия пазар на всеки грант, направен в съответствие с тази програма. Ищците разглеждат факта, че Комисията е одобрила програмата Ekimen много скоро преди Demesa да установи своята търговия в Álava.

228. Съдът посочва, че, когато Комисията се сблъска с индивидуална помощ, за която се твърди, че е предоставена в съответствие с една преди това разрешена програма, тя не може от самото начало да я разглежда непосредствено във връзка с Договора. Преди започването на всякакво производство, тя първо трябва да се ограничи до разглеждане на това дали помощта е обхваната от общата програма и удовлетворява условията, предвидени в решението за нейното одобрение. Ако не стори това Комисията би могла, когато разглежда всяка една индивидуална помощ, да се върне обратно към своето решение за одобрение на програмата за помощ, което вече е включвало разглеждане, като се има предвид член 92 от Договора. Това би застрашило принципите на защитата на законни очаквания и на правна сигурност от гледна точка както на държавите-членки, така и на търговците, тъй като индивидуалната помощ, която е в строго съответствие с решението за одобрението на програмата за помощ би могла по всяко време да бъде оспорена от Комисията (дело C-47/91 Италия/Комисия, Recueil, стр. I-4635, точки 24, и дело T-442/93 ААС и др./Комисия, Recueil, стр. II-1329, точки 86).

229. Обаче, Комисията правилно установява, че индивидуалната помощ, предоставена в съответствие с програмата Ekimen, не се покрива изцяло от нейното Решение от 12 декември 1996 г. за одобрение на тази обща програма за помощ (вж. точка 127 по-горе). При тези обстоятелства, тя има правото да смята, без да нарушава принципите на защита на законните очаквания и на правната сигурност, че грантът, предоставен в съответствие с програмата Ekimen, съставлява нова помощ, доколкото той надвишава таванът, установен в нейното решение за одобрение на програмата (вж. в този смисъл решението по дело Италия/Комисия, упоменато в точка 228 по-горе, точка 26).

230. Ищците не могат да твърдят, че Решението от 12 декември 1996 за одобрението на програма Ekimen и оспорваното решение са основани на неправилно тълкуване на постановлението Ekimen. Тълкуването на Комисията на постановлението в двете решения е в съответствие със съдържанието и духа на постановлението (вж. точки 118 до 124 по-горе).

231. На последно място, трябва да се отбележи, че ищците не са представили никакви доказателства, за да покажат, че Комисията им е предоставила особени уверения, които да ги доведат до изработването на основателни очаквания, че елементът на помощ, който не е обхванат от Решението от 12 декември 1996 г., е

съвместим с общия пазар (вж. в този смисъл дело T-129/96 Preussag Stahl/Комисия, Recueil, стр. II-609, точка 78).

232. Следва от всичко по-горно, че първото твърдение трябва да се отхвърли.

233. Второ, по отношение на данъчния кредит, ищите по дела T-127/99 и T-148/99 заявяват, че на 10 май 1993 г. Комисията приема Решение 93/337/ЕОИ относно програма на данъчни отстъпки за инвестиране в баската провинция (ОВ 1993 г., L 134, стр. 25), и по-специално Norma Foral 28/1988, в която тя посочва, че някои данъчни отстъпки, предвидени в тази Norma Foral, особено данъчен кредит за направените инвестиции, съставлява помощ, която е несъвместима с общия пазар, поради това, че тя противоречи на член 52 от Договора за ЕО (сега след изменението, член 43 ЕО). Разпоредбите, необходими за приспособяването на регионалното законодателство към Решение 93/337, са предвидени и Комисията, чрез писмо от 3 февруари 1995 г. официално уведомява на испанските органи относно своето одобрение на приетото разрешение. Тъй като несъответствие е било изключено както испанските органи, така и самата Комисия смятат, че проблемът във връзка с държавната помощ е разрешен. Горе упоменатите ищи твърдят, че поради тази причина Комисията никога не е започвала производства по отношение на държавна помощ или повдигала някакво възражение срещу подобни данъчни мерки, приети впоследствие. Следва, според ищите, че Комисията е накарала Demesa, и всеки търговец, който е субект на засегнатото регионално законодателство, да поддържа законни очаквания, че данъчните мерки, приети от Diputación Foral de Álava са разрешени от Комисията, доколкото те не обхващат никакво нарушение на член 52 от Договора.

234. Обаче, Съдът установява, че дори ако писмото на Комисията от 3 февруари 1995 г. трябва да се тълкува като означаващ, че Norma Foral 28/1988 е от този момент нататък в съответствие с общия пазар, данъчният кредит, указан в член 1, буква г) от оспорваното решение, не е въведен от този Norma Foral и следователно не се обхваща нито от Решение 93/337, нито от писмото от 3 февруари 1995 г. Данъчният кредит, указан в оспорваното решение, е въведен от Norma Foral 22/1994. Следователно, той съставлява нова помощ, която е трябвало да бъде съобщена на Комисията в съответствие с член 93, параграф 3 от Договора (вж. в този смисъл Решението по Namur-Les assurances du crédit, упоменато в точка 173 по-горе, точка 13).

235. Не се оспорва, че данъчният кредит, упоменат в оспорваното решение, е въведен без предварително съобщение, в нарушение на член 93, параграф 3 от Договора.

236. Тези заключения предоставят достатъчна основа, въз основа на която да се отхвърли това твърдение. Явно е от установената съдебна практика, че признаването на законни очаквания предполага, по принцип, че помощта е предоставена в съответствие с разпоредбите на член 93 от Договора, каквото не е положението в това дело. Приема се, всъщност, че даден търговец и даден

регионален орган, който упражнява цялата дължима грижа, нормално би трябвало да могат да гарантират съблюдаването на това производство (дело С-5/89 Комисията/Германия, Resueil, стр. I-3437, точка 17 и съединени дела Т-126/96 и Т-127/96 ВФМ и EFIM/Комисия, Resueil, II-3437, точка 69).

237. С оглед на изчерпателността, също така трябва да се отбележи, че ищите, които повдигнаха това твърдение, неправилно са прочели Решение 93/337. В това решение Комисията характеризира въпросната помощ като несъвместима с общия пазар, не само защото тя е нарушила член 52 от Договора, но също така защото тя не е изпълнила различните правила във връзка с помощите, по-специално тези относно регионалните помощи, секторните помощи, помощи на МСП и съчетаването на помощ (точка V от Решение 93/337). Що се отнася до писмото от 3 февруари 1995 г., трябва да се отбележи, че в това писмо Комисията отбелязва факта, че въпросната данъчна програма не нарушава член 52 от Договора, но обаче не решава дали тази програма съответства на различните правила за помощ, упоменати в Решение 93/337.

238. Комисията следователно не е могла да накара ищите да поддържат едно законно очакване, че данъчният кредит, въведен от Norma Foral 22/1994, би се приел като съвместим с общия пазар, дори ако беше установено, че той е подобен на данъчния кредит, въведен от данъчната мярка, която е предмет на Решение на Комисията 93/337 и на писмото на Комисията от 3 февруари 1995 г.

239. Вторият иск, следователно, също така не може да се подкрепи.

III – Третият иск, твърдящ нарушение на член 190 от Договора

240. Ищите по дела Т-127/99, Т-129/99 и Т-148/99 поддържат, че преценката, съобразно с член 92, параграф 1 от Договора, на различните мерки, указани в оспорваното решение, не е достатъчно мотивирана.

241. Като предварителна точка, трябва да се има предвид, че изложението на мотиви, изисквано от член 190 от Договора, трябва да бъде подходящо на разглежданата мярка и трябва ясно и недвусмислено да показва мотивирането, следвано от институцията, която е приела тази мярка по такъв начин, че да се помогне на засегнатите лица да установят мотивите за него, за да защитят своите права и да се помогне на Съда да извърши своя преглед. Също така е ясно от съответната съдебна практика, че не е необходимо мотивирането да навлиза във всички релевантни факти и правни въпроси, тъй като въпросът дали изложението на мотивите отговаря на изискванията на член 190 от Договора трябва да се прецени с оглед не само на неговото съдържание, а също така и на неговия контекст и на всички правни норми, уреждащи въпросната материя (дело С-56/93 Белгия/Комисия, Resueil, стр. I-723, точка 86 и упоменатата в него съдебна практика).

242. Когато се прилага спрямо характеризирането на дадена мярка като помощ, изискването за посочване на мотиви предполага, че трябва да се посочат мотивите, поради които Комисията смята, че въпросната мярка за помощ попада в обхвата на член 92, параграф 1 от Договора (дело Vlaams Gewest/Комисия, упоменато в точка 50 по-горе, точка 64, дело T-16/96 Cityflyer Express/Комисия, Rescueil, стр. II-757, точка 66, и дело СЕТМ/Комисия, упоменато в точка 144 по-горе, точка 59).

243. Първо, ишците по дела T-129/99 и T-148/99 твърдят, че оспорваното решение не определя пазара, засегнат от държавната помощ, за която се твърди, че е предоставена на Demesa. Оспореното решение не обяснява дали съответният пазар като цяло е пазарът на домакински електроуреди, пазарът на бяла техника, хладилният пазар или някой друг пазар. Ищецът по дело T-148/99 допълва, че е съществено да се определи пазара при преценката на действието, което една мярка, която се класифицира като държавна помощ, би могла да има спрямо конкуренцията.

244. Ишците по дела T-127/99 и T-148/99 заявяват, че Demesa е единственото предприятие, изключително отдадено на производството на саморазмразяващи хладилници. Обаче, оспорваното решение не взема предвид този факт. Ишците по дело T-129/99 поддържат, че пазарът на фризери е различен от пазара на хладилници.

245. Съдът установява, че е ясно от мотивите, посочени в оспорваното решение, (точка V.1), че Комисията определя пазарът на хладилници и фризери в Европа като съответен пазар. Това е единен пазар, тъй като има тенденция домакинствата да заменят хладилниците и отделните фризери с комбинирани хладилник-фризери (четвърта алинея, точка V.1 от оспорваното решение). Точка V.1 от оспорваното решение съдържа подробно описание на въпросния пазар и следователно изпълнява изискванията на член 190 от Договора.

246. Второ, ищецът по дело T-127/99 заявява, че Комисията посочва в оспорваното решение елементите, които са я накарали да приеме, че данъчните мерки, указани в член 1, букви г) и д) са селективни. Оспореното решение не указва дали съответно цялото тяло от елементи, посочени във връзка с механизма на данъчния кредит и намалението на данъчната основа са тези, които правят тези мерки селективни по естеството си или дали е достатъчен един отделен елемент, за да се стигне до класификация като държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора.

247. Това твърдение също така трябва да се отхвърли. Ясно е от оспорваното решение (алинеи 12 и 18, точка V.2.4.1 и алинеи 16 и 17, точка V.2.4.2), че само един елемент, демонстриращ селективното естество на мярката, е достатъчен, за да се изключи класифицирането като обща мярка.

248. Трето, ишците по дела T-127/99 и T-148/99 поддържат, че твърденията на Комисията, че разглежданите данъчни мерки не са оправдани от естеството или

общата програма на системата, не са адекватно мотивирани. Всъщност, Комисията изобщо не е разгледала този въпрос.

249. В тази връзка Съдът установява, че в алинея 17, точка V.2.4.2 от оспорваното решение, Комисията обяснява, че тъй като една селективна данъчна мярка преследва една цел на индустриалната политика, тя не може да се приема за съвместима с естеството или цялостната структура на въпросната данъчна система. Мотивите, посочени за решението, следователно помагат на ищците да разберат защо Комисията вярва, че данъчните мерки, упоменати в оспорваното решение, не са оправдани от естеството или цялостната структура на разглежданата данъчна система.

250. Освен това, както изтъква Комисията, оправдаване, основано на естеството или цялостната структура на въпросната данъчна система, съставлява изключение от принципа, че държавната помощ се забранява и следователно трябва да се тълкува строго. Тъй като испанските органи не са предложили никакво твърдение по време на административното производство, във връзка със съответствието на оспорваните мерки с принципите, уреждащи данъчната система от Комисията дори не се изисква да изложи мотиви за своето решение по тази точка (вж. в този смисъл мнение на генерален адвокат Ruiz-Jarabo Colomer по дело Италия/Комисия, упоменато в точка 164 по-горе, точка 27).

251. Това последно твърдение следователно също така трябва да се отхвърли.

252. Следва от всичко по-горно, че третият иск също така не може да се подкрепи.

IV - Четвъртият иск, твърдящ нарушение на правото на справедлив процес

253. Ищецът по дело T-148/99 посочва, че дори ако едно производство в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора не е производство, което би могло да доведе до санкции, остава фактът, че то може да има вредоносни финансови последици за предприятията, които получават въпросната помощ. Като препраща към съдебната практика (Решения на Съда от 13 февруари 1979 г., Hoffmann-La Roche/Комисия, по дело 85/76, Recueil, стр. 461 и от 29 юни 1994 г., Fiskano/Комисия, по дело C-135/92, Recueil, стр. I-2885; Решение на Първоинстанционния съд от 6 декември 1994 г., Lisrestal и др./Комисия, по дело T-450/93, Recueil, стр. II-1177 и от 19 юни 1997 г., Air Inter/Комисия, по дело T-260/94, Recueil, стр. II-997), той твърди, че от Комисията се изисква да му съобщи относно началото на производството в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора и да му предостави един период, по време на това производство, в който то да може да изложи своите становища своевременно относно действителността на фактите и обстоятелствата, на които се прави позоваване, и също така относно документите, използвани от Комисията като основа и в подкрепа на нейните твърдения относно нарушение на правото на Общността. Ищецът също така твърди, че е трябвало да му се предостави едно специално изслушване.

254. В тази връзка Съдът посочва, че административното производство във връзка с държавна помощ единствено се започва срещу засегнатата държава-членка. В настоящето дело Испания е адресатът на оспорваното решение и не се оспорва, че нейните права на справедлив процес са спазени по време на административното производство.

255. В едно административно производство във връзка с държавна помощ получателят на помощта, какъвто е и ищецът по дело T-148/99, се разглежда като засегнатата страна по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора. Засегнатите страни не са държателите на правото, на което се прави позоваване в съответствие с иска, който сега се разглежда. Далеч от това да се ползват от същите права на справедлив процес като тези, които се признава, че имат индивидите, срещу които е било започнато производство, засегнатите страни имат само правото на това да участват в административното производство (по съединени дела T-371/94 и T-394/94 British Airways и други и British Midland Airways/Комисия, Recueil, стр. II-2405, точки 60 и 61). В тази връзка те имат в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора, правото да представят коментари по време на етапа на преглед, указан в тази разпоредба.

256. Не се оспорва, че чрез две съобщения, публикувани в Официалния вестник (вж. точки 25 и 27 по-горе), Комисията отправя покана до засегнатите страни да представят коментари по отношение на мерките, упоменати в оспорваното решение.

257. Независимо че ищецът по дело T-148/99 не е реагирал на тези съобщения, той е получил покана, подобно на всяка друга засегната страна, да представи коментари в хода на административното производство. Процесуалните права, които ищецът по дело T-148/99 получава в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора следователно са били спазени.

258. Ищите по дело T-129/99 твърдят нарушение на тяхното право на справедлив процес, произтичащо от факта, че Комисията по време на административното производство не се е позовала на факта, че е било възможно да е налице неспазване на член 7, буква г) от постановлението Ekinen.

259. Трябва да се изтъкне, че в оспорваното решение Комисията установява, че в съответствие с член 7, буква г) от постановлението Ekinen, заводът, който е бил прехвърлен на трети страни от Demesa, не е подходящ за помощ в съответствие с постановлението (последна алинея, точка V.2.3 от оспорваното решение).

260. Както вече се поддържаше, че член 1, буква в) от оспорваното решение трябва да се изключи, доколкото той изключва този завод от допустимите разходи в съответствие с програмата за помощ Ekinen (вж. точка 138 по-горе), сега разглежданото твърдение е без значение.

261. Следва от всичко по-горно, че четвъртият иск не е обоснован.

V - Петият иск, твърдящ нарушение на член 92, параграф 3 от Договора

262. Първо, ищите по дело T-129/99 поддържат, че Комисията неправилно е отказала разглеждане на елементите, указани в член 1, букви а) - в) от оспорваното решение като регионална помощ по смисъла на член 92, параграф 3, буква в) от Договора. Те посочват за тази цел, че максималният интензитет на помощ, позволен в баската провинция, е 25 % ESN (трета алинея, точка II.3 от оспорваното решение). Предоставянето на 25 % ESN на Demesa представлява един интензитет на помощ от 18,76 % ESN (шеста алинея на точка II.4 от оспорваното решение). При тези обстоятелства предоставянето на 20 % ESN, разрешен от Комисията в съответствие с програмата Ekimen, е равнозначен на един грант от 15 % ESN, така че е трябвало да бъде разрешен допълнителният грант от 10 ESN в съответствие с член 92, параграф 3, буква в) от Договора.

263. Трябва да се отбележи, че Комисията признава в оспорваното решение, че Vitoria-Gasteiz е разположено в област, която се класира за регионална помощ в съответствие с (член 92, параграф 3, буква в) от Договора). Максималната интензивност на помощ, разрешена в баската провинция, е 25 % ESN (35 % в случая на МСП) (втора алинея, страница 20 от оспорваното решение).

264. Обаче, таванът от 25 % ESN, определен от Комисията за баската провинция означава единствено, че Комисията ще намери за необходимо да постигне едно благоприятно решение във връзка с баската регионална помощ, което попада в обхвата на член 92, параграф 3, букви а) или в) от Договора и което спазва този таван. Това не означава задължително, че всяка индивидуална помощ, предоставена в баската провинция, която е под този таван, автоматично е съвместима с общия пазар.

265. Трябва да се изтъкне, че единствената програма за регионална помощ, одобрена от Комисията, в съответствие с която Demesa е получило един грант в настоящето дело, е програмата за помощ, въведена от постановлението Ekimen. Обаче, частта от гранта, направена в съответствие с това постановление на Demesa, тъй като тя не е обхваната от преди това одобрена програма, трябва да се приеме за нова помощ (алинея 14, точка V.2.3 от оспорваното решение). Другата помощ, упомената в оспорваното решение, не е обхваната от никаква обща програма за регионална помощ, одобрена от Комисията.

266. При тези обстоятелства, трябва да се поддържа, че Комисията оправдано е направила заключението в оспорваното решение (трета и четвърта алинея на страница 20), че помощта, чието съответствие с общия пазар тя е трябвало да разгледа, е една *ad hoc* помощ.

267. Обаче, фактът, че помощта е *ad hoc*, не може да изключи нейното класифициране като регионална помощ по смисъла на член 92, параграф 3, букви а)

или в) от Договора (вж. в този смисъл решение по съединени дела C-278/92 до C-280/92 Испания/Комисия, Recueil, стр. I-4103, точка 49).

268. В тази връзка, трябва да се отбележи, че ищите по дело T-129/99 не твърдят, че помощта, предоставена на Demesa, е трябвало да се квалифицира за изключението, предвидено в член 92, параграф 3, буква а) от Договора. Според тях Комисията неправилно е отказала да разглежда въпросната помощ като регионална помощ попадаща в обхвата на член 92, параграф 3, буква в) от Договора.

269. В оспорваното решение Комисията поддържа, че помощта, предоставена на Demesa, поради различни причини не може да се разглежда като регионална помощ изпълняваща условията, предвидени в параграф 3, буква в) от Договора. Тя установява, преди всичко, че е налице свръх производствен капацитет на равнище на Общността на пазара на хладилник-фризери, което е породило един процес на реструктуриране, който от своя страна е породило намаляване на капацитет или производствени преразпределения, обхващащи сериозна загуба на работни места в рамките на Общността. Помощта, предоставена на Demesa, допринася според Комисията за едно допълнително влошаване на положението (пета алинея, страница 20 от оспорваното решение). В този икономически контекст Комисията е на мнение, че въпросната помощ няма да доведе до нетно създаване на работни места в Общността, в Испания или дори в баската провинция, също така тя няма да доведе до други икономически ползи (шеста алинея, на страница 20 от оспорваното решение). Комисията допълва, че (ф)актът, че се наблюдава известно подобрене в търсенето на пазара на Общността през 1998 г. по никакъв начин не се отклонява от факта, че промишлеността все още се приспособява към прекомерно инсталирания производствен капацитет в Общността чрез извършване на много сериозни съкращения на работни места (шеста алинея, на страница 20 от оспорваното решение). Тя препраща към решението на групата МСС, създадена в баската провинция, да съкрати 120 работни места хладилното производство предвид на слабите пазарни условия (шеста алинея, на страница 20 от оспорваното решение).

270. Обаче, ищите по дело T-129/99 оспорват анализа, който е направила в Комисията по този въпрос в оспорваното решение и на който се основава нейното заключение, че помощта е несъвместима. Първо, анализът на сектора на испанските електродомакински уреди, изложен в доклада на Master Cadena, водещият дистрибутор на Испания в сектора, показва, че устойчивият потребителски пазар на стоки пазар се е увеличил с 5 % през периода от 1997 до 1996 г. Пазарът на бяла техника също така се е увеличил с 5,1 %, а пазарът на хладилник-фризери - с 3,8 %. Пристигането на Demesa на испанския пазар следователно би могло да се погълне без трудности. Второ, поредица от данни във връзка с хладилния сектор, изпратен на Комисията, показва, че с изключение на Германия и Австрия европейският пазар между 1996 и 1997 г. отчита съществен растеж в района от около 10 % в повечето европейски държави, дори повече в Нидерландия, Обединеното кралство, Испания и Норвегия. Средният годишен растеж на хладилния пазар е 1,7 %. Пазарът процъфтява в Скандинавските страни и

Източна Европа. Хладилното производство се увеличава с 10 % в Испания между 1995 и 1997 г.

271. Тази информация съответства на данните, предоставени от Eurostat и потвърждава, че е имало съществено увеличение на производството на хладилник-фризери в Испания. Освен това, според прогнозите в списание Consumer Europe, продажбите на единици хладилници са се увеличили с 10 % между 1996 и 2001 г.

272. Въз основа на тези различни източници на информация, ищите по дело T-129/99 заключават, че инвестицията на Demesa е ползотворна за баската провинция, която е изправена пред сериозни структурни проблеми във връзка с трудовата заетост и конкурентоспособността на своите предприятия, и че преимуществата, предоставени на това дружество, не засягат търговията вътре в Общността до степен, която противоречи на общия интерес по смисъла на параграф 3, буква в) от Договора. Предоставената на Demesa помощ, следователно, трябва да се постанови за съвместима с общия пазар в съответствие с тази разпоредба.

273. В тази връзка, Съдът посочва, че съдебният преглед на едно решение относно съответствието на дадена помощ с общия пазар, тъй като то обхваща една сложна икономическа преценка, трябва да се ограничи до проверка на това дали са спазени правилата, уреждащи производство и изложението на мотивите, дали са точно посочени фактите, на които се основава оспореното заключение и дали е имало очевидна грешка при оценката на тези факти или някаква злоупотреба с правомощия. По-специално Съдът не е оправомощен да замести своята собствена икономическа преценка за тази на автора на решението (дело Белгия/Комисия, упоменато в точка 241 по-горе, точка 11, и дело T-380/94 AIUFFASS и АКТ/Комисия, Resueil, стр. II-2169, точка 56).

274. Трябва да се отбележи, че Комисията основава своите твърдения, възпроизведени в точка 269 по-горе, на документи, всичките от които са идентифицирани в оспорваното решение (точка V.1). Ищите не твърдят, че Комисията е изкривила съдържанието на тези документи.

275. Също така трябва да се отбележи, че нищо, представено от ищите по дело T-129/99, не противоречи на твърдението на Комисията, че е налице свръх производствена мощност на пазара на хладилник-фризери в Общността. Първо, трябва да се изтъкне, че излишъкът на капацитет на пазара се потвърждава от търговския план на Demesa (вж. точка 218 по-горе). Второ, едно заключение, че пазарните продажби са се увеличили не означава по необходимост, че свръх капацитетът в Европа е бил премахнат. Комисията дори заявява в оспорваното решение, че (ф)актът, че се наблюдава известно подобрене в търсенето на пазара на Общността през 1998 г. по никакъв начин не променя факта, че промишлеността все още се приспособява към прекомерния инсталиран производствен капацитет в Общността чрез извършване на много сериозни съкращения на работни места (шеста алинея, на страница 20 от оспорваното решение).

276. Ищците не оспорват, че е имало загуба на работни места във въпросния сектор.

277. Следователно, трябва да се заключи, че твърденията, направени от ищците по дело Т-129/99, по никакъв начин не показват, че Комисията е извършила очевидна грешка на преценка като е поддържала, че съществената помощ, предоставена на Demesa при създаването на нови производствени мощности на пазара на хладилник-фризери е несъвместима с общия пазар.

278. Петият иск, следователно, също така е необоснован.

Искането за оповестяване на документи във връзка с приемането от оспорваното решение

279. Ищците по дела Т-127/99 и Т-148/99 искат да се определи на Комисията да представи своите вътрешни документи във връзка с приемането на оспорваното решение. По дело Т-129/99, ищците искат оповестяване на цялата административна папка във връзка с оспорваното решение.

280. Обаче, трябва да се отбележи, че ищците не са изложили нищо, което да показва, че документите, чието оповестяване те искат, биха им помогнали при тяхното пледиране или при прегледа на законосъобразността от оспорваното решение.

281. При тези обстоятелства, исканията за оповестяване на документи трябва да се отхвърлят (вж. в този смисъл, Решението по Cityflyer Express/Комисия, упоменато в точка 242 по-горе, точка 102 до 106).

По съдебните разноски

282. В съответствие с член 87, параграф 3 от Процедурния правилник, Съдът може да определи споделяне на съдебните разноски или това всяка страна да понесе своите собствени съдебни разноски, ако всяка страна е успешна в някои и е неуспешна в други от своите искове. Тъй като ищците и Комисията са успели по отношение на някои и същевременно са били неуспешни по отношение на други искове, всяка страна трябва да понесе своите собствени съдебни разноски.

283. Трябва да се определи на встъпилите страни да заплатят своите собствени съдебни разноски, в съответствие с член 87, параграф 4, последна алинея от Процедурния правилник.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети разширен състав) реши:

- 1. Постановява по дело T-129/99, че исковата молба е недопустима, доколкото тя е насочена към отмяната на член 1, букви г) и д) от Решение на Комисията 1999/718/ЕО от 24 февруари 1999 г. относно държавната помощ, предоставена от Испания на Daewoo Electronics Manufacturing España SA (Demesa) и на член 2, параграф 1, буква б) от него.**
- 2. По дела T-129/99 и T-148/99, отменя член 1, буква а) от Решение 1999/718.**
- 3. По дела T-129/99 и T-148/99, отменя член 1, буква б) от Решение 1999/718.**
- 4. По дела T-129/99 и T-148/99, отменя член 1, буква в) от Решение 1999/718, доколкото то изключва завода, на стойност от 1 803 036,31 EUR от подходящите разходи, обхванати от програмата за помощ Ekimen.**
- 5. По дела T-127/99 и T-148/99, отменя член 1, буква д) от Решение 1999/718.**
- 6. По дела T-129/99 и T-148/99, отменя член 2, параграф 1, буква а) от Решение 1999/718, доколкото то препраща към член 1, букви а) и б) от това решение и доколкото то разпорежда на Кралство Испания да възстанови от Demesa помощта във връзка с отменената част от член 1, буква в) от това решение.**
- 7. По дела T-127/99 и T-148/99, отменя член 2, параграф 1, буква б) от Решение 1999/718, доколкото то се отнася до член 1, буква д) от това решение.**
- 8. Отхвърля исковите молби що се отнася до останалата част.**
- 9. Определя на страните да понесат собствените си съдебни разноски.**

Произнесено в отрито съдебно заседание в Люксембург на 6 март 2002 година.

Подписи